

ALEX V. MILLER

Lorene

 ACT și Politon

2017

*„Nu te lăsa condus în viață de temerile din mintea ta.
Lasă-te condus doar de visele din inima ta. ”*

Roy T. Bennet

Gânduri la început de drum ...

Mulțumesc tuturor celor care vor citi romanul meu. Nu voi spune că toți banii câștigați din vânzarea lui vor fi donați spitalelor sau vor fi folosiți pentru salvarea balenelor, sau tot felul de minciuni. Nu! Toți banii vor fi cheltuiți doar pentru promovarea lui și pentru a-l putea traduce în limba engleză.

Și... aș mai vrea să fac ceva. Aș vrea ca o parte din bani să o folosesc, nu știu momentan cum, dar voi ști sigur la momentul potrivit, pentru a-i ajuta pe toți cei care vor și nu au curajul necesar pentru a începe să scrie. La prima vedere pare atât de complicat, dar în realitate este atât de simplu. Eu unul știu foarte bine cât de complicat mi s-a părut. A trebuit să treacă douăzeci de ani de la absolvirea facultății ca să am curajul să pun o frază pe hârtie. Abia atunci am aflat care este adevărul. Și acum a venit timpul să-l aflî și tu. Trebuie doar să iei un creion în mână, să închizi ochii și să te lași în voia imaginației. Unii știu deja despre ce vorbesc. Alții încă nu au închis ochii, sau nu au pus mâna pe ceva de scris. Luați un creion, închideți ochii și veți vedea despre ce vorbesc. Trebuie doar să vrei să-ți așterni pe hârtie visurile. Și mai ales să vrei să lași și pe altcineva să le citească. Pentru asta îți mai trebuie ceva. Îți mai trebuie ... un pic de curaj. Să nu mint, un pic mai mult curaj. Dar nu vă îngrijați. Nu vă speriați. Pentru că am să vă dau eu din curajul meu. Căci am destul, credeți-mă!

Dar... în schimb, vreau și eu ceva de la voi. Vreau ca toți cei care vor citi această carte să devină promotorii mei, agenții mei de marketing. Ce anume implică asta? Ce anume trebuie să faceți? Nu trebuie să faceți nimic complicat. Doar să vorbiți în cercul dvs. de prieteni despre carte. Atât. Dar vă cer să faceți asta ca și cum cartea ar fi fost scrisă chiar de dvs. Ca și cum asta ar fi țelul dvs., visul dvs. Să vorbiți cu pasiune, cu convingere, cu ... curaj. Mă gândesc aici la toți românii, indiferent în ce colț de lume s-ar afla ei. Credeți că e greu? Da, vă spun eu. E teribil de greu. Dar dacă vreți voi, puteți să faceți să fie ușor. Eu am scris-o. Acum e rândul vostru să o faceți cunoscută.

Trebuie doar să vrei, să credeți că se poate. Să credeți că nu doar alții pot fi „toți pentru unul și unul pentru toți”. Și noi putem dacă vrem. Și voi puteți! Și știți de ce vă cer asta? Pentru că altfel acest roman nu are nicio șansă. Unii dintre voi vor spune că, dacă e bună cartea, atunci se va vinde singură, că va ajunge să fie cunoscută etc. Cu părere de rău vă contrazic. Poate fi cea mai bună carte, chiar cea mai bună din lume, dar fără voi nu are cum să ajungă niciodată să fie cunoscută. Poate că nu v-am precizat ceva. Când spun „cunoscută” mă refer la adevăratul sens al acestui cuvânt. Să ajungă să fie citită de foarte mulți oameni, de cât mai mulți oameni. Este o carte care merită. Și nu spun asta pentru că este scrisă de mine. Nu! Chiar este. Citiți-o și aștept să mă contraziceți. O să încerc să mă opresc, pentru că nu aș vrea să mă apuc acum să scriu o nouă carte în câteva fraze, doar pentru a vă convinge. În încheiere vă mulțumesc, fie doar și pentru că v-ați aplecat și ați citit aceste rânduri. A fost un pas. Primul pas. Îndrăznește mai mult pentru că poți! Poți orice, chiar dacă unii încearcă să minimalizeze asta.

... la bună lectură!

Alex V. Miller

Prolegomene

Romanul lui Alex V. Miller pornește cu o imagistică îndrăzneată, cu promisiunea unei acțiuni care să surprindă cititorul – prin originalitatea unghiului din care este privită viața – noutatea constă în spargerea tiparelor anacronice, prin radiografia filozofiei morale și existențiale, în formele de resurrecție a unei generații viitoare.

Cele trei generații, cuprinse în roman, navighează între „vis” și „realitate”, prezentându-se în tușe descriptive, sentimente, reflecții, atitudini ca un feeric shakespearean „vis al unei nopți de vară”. Proza autorului pare o punte fragilă și aromitoare a unor suflete de elită, dar și defavorizate social, pe care nu se poate să nu le înțelegi.

Nu-i ușor lucru să-ți pui sufletul în palmă și să-i lași pe alții să-l mângâie.

Personajele țâșnesc din acest roman – spre o societate bogată în vibrații – lăsând în urmă fie o nostalgie, din când în când reaprinsă, fie un sentiment de solitudine.

Nu știi ce mă face să cred că autorul va încerca să străbată drumurile avide ale unei arte tot mai sufocate și alterate de tehnologii în permanentă schimbare.

Ceea ce ne izbește în primul rând la acest debut îndrăzneț este depășirea unui anumit „standard” privind tematica și lexicul creației.

Cartea de față nu este ușor de citit, dar fiecare pagină vibrează de o sensibilitate care anunță nașterea unui posibil viitor romancier.

I.S. MIRCEA - poet

Lorene! Pfffff..., un alt roman siropos! Ce poate fi diferit? Dragoste, ură, despărțiri și regăsiri previzibile!

Și totuși, aparențele pot fi înșelătoare!

De la agonie la extaz, de la fericirea supremă la neagra disperare nu este decât un pas, iar în spatele unui bărbat de succes, un pic arogant, un pic acid și puțin misogin, se poate ascunde de fapt un romantic incurabil! Cine ar fi crezut că, de la un crâmpei de vis, se poate naște o poveste captivantă, cu răsturnări de situații, plină de dialoguri spumoase și ..., atât de reală! Lăsându-te purtat pe aripile visării, încărcat cu emoțiile iubirii, te trezești brusc cu fluturii din stomac transformându-se în ghimpi ascuțiți în inimă și tocmai atunci când întrezărești continuarea, pe nesimțite realizezi că te afli într-un cu totul alt decorațiune, pierdut pe cărările întortocheate ale destinului!

Lorene pot fi eu, poți fi tu sau poate, cine știe, este doar rodul imaginației unui ... condei!

Cezara Mustățea

* * *

Inițial am crezut că este o glumă și am acceptat să citesc această carte mai mult din politețe. Îl cunoșteam de peste cincisprezece ani și îl știam doar puțin romantic și cam atât.

Sunt soția celui care a scris cartea, știam că nu are nicio treabă cu literatura și cu atât mai puțin cu scrisul și mă și închipuiam peste câteva zile mințind și încercând să spun ceva politicos, doar pentru a nu-l zdrobi pe sufletul meu pereche. După grosimea cărții și a nopților dormite singură, știam că a pierdut câteva zeci de zile și nopți pentru a înșira toate acele cuvinte acolo și nu e plăcut lucru să spui despre munca cuiva că nu are nicio valoare. Așa ca m-am apucat să citesc această carte cu teamă și cu inima îndoită, pregătindu-mi anticipat câteva cuvinte pentru a-l încuraja și a nu-l descumpăni pe cel pe care îl iubeam.

Surpriza a venit încă din primele pagini. Sincer, am crezut că nu el a scris această carte, dar la fiecare pas recunoșteam expresiile lui, cuvintele lui și

felul lui de a se exprima. Modul cum a reușit să le pună în pagină și să le lege m-a lăsat mască. Aveam de-a face cu un alt el. Un alter ego ... metamorfozat! Nu știi ce vor spune alții când vor citi cartea, dar pe mine a avut puterea și capacitatea de a mă introduce în mijlocul acelei povești. Simțeam fiecare emoție, trăiam fiecare scenă alături de toate personajele, de parcă le-aș fi cunoscut dintotdeauna. Prea mult nu vreau să-l laud pe autor, dar nu am putut să las cartea din mână până n-am terminat-o. Și, cu asta, cred ca am spus tot!

* * *

Cartea îmbrățișează totul de la simple fapte curente de viață până la construcții suverane de sensibilitate umană.

Autorul are persistența gândului, știe să surprindă atmosfera, să-și transforme personajele evocate în oameni vii, care trăiesc prin cuvântul lui. Rămân convins că vom auzi vorbindu-se cu cinste despre acest autor, ca despre un om de litere, care a înțeles că frumosul are nevoie de simplitate pentru a rămâne frumos și că această puritate nu este dată decât celor aleși.

Prof. universitar dr. Avram Valeriu

* * *

Autorul are capacitatea de a construi o poveste pe mai multe planuri, făcând-o într-un asemenea mod încât te face să crezi că acesta este cel mai simplu lucru de pe pământ. Ușurința cu care poate construi multiple planuri, și în mod special ușurința cu care poate trece dintr-un plan în altul nu face decât să te impresioneze și să te încante.

Și felul în care duce cititorul într-un punct culminant al poveștii, doar pentru ca apoi să-l aducă cu picioarele pe pământ, te face pentru o clipă să te gândești la faptul că încearcă să se joace cu mintea ta, dar apoi îți dai seama că nu dorește decât să te prindă definitiv în mrejele poveștii. Un loc aparte de-a lungul întregii cărți, un alt „atu” al autorului este de asemenea modul în

care reușește să construiască glumele și pasajele cu care te abate puțin de la subiectul poveștii, ... doar pentru a te face să te relaxezi și să conștientizezi cât de frumos este să citești.

Simona Raduli

* * *

Nici nu știu cum să încep această recenzie, întrucât nu am mai făcut niciodată așa ceva. Imediat după terminarea cărții, probabil impresionată de poveste, am simțit că vreau să fac asta. Pe Alex Miller l-am întâlnit întâmplător pe un platou de televiziune. Acolo am făcut cunoștință și tot acolo mi-a dăruit și cartea scrisă de el. Prima lui carte. Bineînțeles că, din politețe, l-am întrebat care este subiectul cărții. Nu aveam cum să primesc o carte fără ca măcar să întreb despre ce a scris autorul. Când am aflat că este vorba despre o poveste de iubire, am ridicat din sprâncene. Tocmai trecusem printr-un divorț și o poveste de dragoste nu era în măsură să mă încante în acel moment.

Am lăsat cartea uitată pe un raft cel puțin șase săptămâni, fără ca măcar să o deschid sau să mă gândesc o singură dată să o șterg de praf. În ultimii doi ani cred că începusem peste 15 cărți despre care auzisem că ar fi foarte bune și totuși nu terminasem nici măcar una. Undeva, înainte de a trece de pagina cu numărul 100, subiectul începea să mă plictisească și nici că mai puteam continua.

Nu avusesem până atunci starea necesară pentru a mă lăsa furată de o poveste și cu atât mai puțin o aveam în această perioadă. Dar, într-o noapte, probabil cu lună plină, nu mă lua deloc somnul. Eram ruptă de oboseală, trecuse de ora 1 și eu nu puteam să adorm. Știam din experiența ultimilor doi ani că cea mai bună metodă de a adormi rapid era să citești o carte plictisitoare. Și atunci mi-a venit în minte, după 6 săptămâni, numele lui Alex V. Miller. Ce carte putea fi mai bună decât cartea unui debutant? Cine mă putea ajuta să adorm mai repede decât această ilustră necunoscută, Lorene? Câteva pagini trebuia să-mi fie mai mult decât suficiente pentru a adormi buștean. Și m-am apucat bucuroasă să citesc.

Când am ridicat prima oară ochii din carte, era deja trecut de ora 03.15. Abia îmi mai țineam ochii deschiși și totuși refuzam să las cartea din mână. Ce a urmat în zilele următoare cred că nu este greu de închipuit. Am terminat cartea în 5 zile. Și în aceste 5 zile parcă devenisem obsedată de această Lorene. Ce-o face? Ce-o zice? Când își revine din comă? Când va începe să-și aducă aminte? Și zeci de astfel de întrebări.

În aceste 5 zile superbe, mă trezeam deseori că gândurile îmi fug de la treburile zilnice și se îndreaptă spre această carte. Deși mă cunosc atât de bine, recunosc că nu-mi venea să cred ce mi se întâmplă. Acest autor avusese capacitatea de a mă face dependentă de citit. Am amânat în acele zile tot felul de întâlniri doar pentru a ajunge acasă mai repede, cu gândul să mă bag în pat și să mă las cuprinsă de vraja acestei povești. Lorene făcea de acum parte din viața mea. Citeam cu sufletul la gură, încercând să anticipez cum se va termina totul. Când am ajuns la ultima pagină, am avut atât de clar senzația că eu sunt cea care a născut-o pe micuța Lorene încât, cel puțin o oră după ce am terminat cartea, am rămas cu ochii ațintiți în tavan. „Cine a stricat această lume și a inventat internetul?... De ce?” „Doamne! Facebook-ul!”

Uitasem în aceste 5 zile să-l mai deschid. Fusesem ruptă de lumea exteroară. „Dacă am pierdut vreun eveniment important!?” Gata. Vraja se rupsesse. Fusesem în poveste, trăisem și mă bucurasem alături de toți acei oameni, dar era timpul să revin la realitate. Mi s-a părut povestea atât de reală, încât în zilele ce au urmat am avut deseori impresia că îmi lipsește cineva drag. „Cu cine voi mai adormi eu de acum încolo? Cum voi mai putea să mă culc fără să mă gândesc la Lorene?”

Nu știu de unde i-a venit în minte lui Alex V. Miller această poveste de dragoste. Că a visat-o sau că și-a imaginat-o, nici nu mai contează. O poveste de dragoste la care visează și pe care și-ar dori să o trăiască orice femeie. Este prima carte scrisă de Alex V. Miller și secretul pe care îl știu doar eu este că nu va fi și ultima.

Felicitări, Alex V. Miller!

Roxana Ciuhulescu

Capitolul 1

Era o după-amiază plăcută de septembrie. Soarele strălucea pe cer, ca într-o zi perfectă de iulie, fără a simți însă acea neplăcută arșiță specifică zilelor de vară, care să mă facă să mă ascund de razele soarelui. Acum aveam tendința de a închide ochii și a căuta căldura soarelui, iar în momentul în care o simțeam, încercam să rămân așa, cu fața în soare, cât mai mult timp.

Aveam aceeași senzație pe care o avusesem și în urmă cu doi ani, atunci când puseseam pentru prima oară piciorul în acest oraș. Singura diferență era faptul că atunci eram singură și nu mă cunoșteam nimeni în această țară, iar acum eram privită de cel puțin o mie de persoane care nu se aflau în acest loc decât din dorința de a mă vedea. Simțeam cum toate acele priviri iscoditoare încearcă să pătrundă dincolo de ceea ce puteau vedea cu ochiul liber, vrând parcă să descopere istoria unei povești ce fusese ascunsă atât de bine timp de douăzeci și patru de ani și care abia acum ieșise la suprafață. Obosisem să tot caut cu privirea pe cineva care să mă salveze din această situație ce părea că se prelungește mai mult decât putea suporta chiar și o femeie. Fusesem de acord să rămân singură, doar pentru a face o surpriză ființei pe care o iubeam, deși la astfel de evenimente nu se mai întâmplase așa ceva niciodată. Cel puțin nu în ultima sută de ani. Dar, trecuse mult mai mult timp decât mi-aș fi putut imagina până și în cele mai negre gânduri. Deja nu-mi mai puteam controla mintea să facă ceea ce în mod normal ar face în astfel de situații. Și anume, să pună tot felul de întrebări. De ce să întârzie atât de mult? Dacă s-a întâmplat ceva grav? Dacă soarta se opune și astăzi așa cum s-a opus și cu mulți ani în urmă? Dacă nu le este sortit acestor doi oameni să fie împreună oricât de mult și-ar dori-o amândoi? Pentru a nu intra în panică și pentru că nu mai suportam ca toată această mulțime de oameni să mă privească, am

închis ochii. Țsta era singurul meu avantaj. Toți se puteau uita la mine în voie, dar nu îmi puteau vedea fața. Așa că, am ridicat ușor capul spre cer astfel încât razele soarelui să-mi poată mângâia fața și involuntar să facă să-mi apropie pleoapele. Acum eram în siguranță. Am ales să-mi las gândurile să zboare la șirul evenimentelor prin care trecusem de doi ani încoace, atunci când viața mea și-a schimbat radical cursul. Și totul datorită hotărârii mele de a pleca în Franța fără să spun nimănui. Nici măcar mamei mele, față de care nu aveam niciun secret și pe care nu o mai mințisem niciodată până atunci.

Pe data de 29 septembrie, exact în urmă cu doi ani, mă aflu în mijlocul aeroportului „Beauvais Tille” din Paris. Avionul aterizase fix la ora zece dimineața, după un zbor obositor de șaisprezece ore și, spre bucuria mea, fără niciun eveniment neplăcut. Dacă era să nu fac această călătorie era numai pentru faptul că uram zborul cu avionul. Mai precis, îmi era o frică teribilă de înălțime. Dar dorința de a-l cunoaște pe cel de care se îndrăgostise iremediabil mama mea, dar și cel pe care îl ura poate la fel de mult, deși trecuseră peste nouăsprezece ani de când nu se mai văzuseră, a învins orice teamă.

Îmi amintesc că încă de la vârsta de zece ani aveam o frică inexplicabilă de înălțime. Școala la care învățam organizase o excursie de două zile la Cassedy Spring, o mică stațiune montană situată la 180 de km de Carson City, orașul în care locuiam, și toată noaptea de dinaintea excursiei nu putusem dormi de bucurie că voi merge cu telefericul până pe cel mai înalt vârf de munte. În dimineața respectivă m-am trezit singură la 5 dimineața și, până la 5.30, deja îi trezisem și pe ceilalți douăzeci și patru de copii cu care venisem. Când au venit profesorii, deja toți copiii erau îmbrăcați și terminaseră de mâncat. Eu însămi le-am încălzit laptele și le-am pus în castroane toate cerealele pe care le-am găsit în cabana la care fuseserăm cazați, deși eram cea mai mică dintre toți. Am fost prima care m-am suit în autobuzul care trebuia să ne ducă până la teleferic și prima care a cumpărat biletele de urcare. În momentul în care s-a deschis ușa cabinei de teleferic și am făcut primul pas în interior s-a întâmplat un lucru inexplicabil. Nici astăzi nu îmi dau seama ce s-a putut întâmpla. Pur și simplu am încremenit. Nu am mai putut înainta nici măcar un pas. Inițial, toți au crezut că glumesc și că încerc să îi sperii, dar apoi, când s-au uitat la fața mea,

și-au dat seama că ceva nu este în regulă. Au încercat să mă liniștească, să mă încurajeze, și să-mi spună că după ce ajung sus nu o să-mi mai fie frică, dar în zadar. Într-un final, după mai bine de o oră de încercări zadarnice, un angajat de acolo m-a luat în brațe și m-a dus până la autobuz. Ziua a fost compromisă și niciunul dintre cei veniți în acea excursie nu a mai urcat pe munte. De atunci, pe măsură ce creșteam, în loc să dispară, acea frică s-a accentuat.

Adeseori m-am întrebat ce s-ar fi întâmplat dacă m-aș fi suit în acel teleferic, fără să țin cont de frica care o simțisem atunci. Poate că mi-aș fi învins teama și nu aș mai fi avut niciodată această problemă.

Examenul pentru obținerea permisului de conducere, primul examen, ba nu, și pe cel de-al doilea le-am picat pentru că mi-a fost frică să trec peste un pod. Să nu vă gândiți la cine știe ce pod care să traverseze cine știe ce hău imens. Nu! Era pur și simplu unul dintre cele două poduri care treceau peste un mic râu ce curgea prin orașul nostru. Un râu ce îl puteai trece aproape tot timpul anului cu piciorul. La prima testare, polițistul examiner mi-a indicat să merg pe un traseu ce includea primul pod, iar la cea de a doua testare, un alt polițist examiner mi-a indicat să merg pe un traseu diferit, ce includea, din păcate, cel de-al doilea pod. Deși până atunci condusesem fără nicio greșeală, m-am scuzat și am spus că nu mai vreau să continui și uite așa am picat ambele examene. De frică! Terminasem ultimul an de colegiu și de față erau toți colegii mei. Treizeci și șase de băieți și fete. Bineînțeles că nimeni nu și-a putut explica ce s-a întâmplat. Mi se părea o slăbiciune și îmi era teamă să nu râdă nimeni de mine, așa că nu au aflat niciodată adevăratul motiv. Nu voiam. Eram una dintre elevele bune la învățătură, eram printre primele fete la probele sportive, iar la aspectul fizic, fără să mă laud, pot să spun că eram o fată frumoasă.

Pentru a nu părea că mă laud, voi cita dintr-una din revistele colegiului în care am învățat. „Karine – nimic spectaculos. O fată cu o înălțime peste medie, aproximativ un metru șaptezeci, cu o greutate de circa cincizeci și cinci de kg repartizate perfect pe toată lungimea corpului ei. Din cauza înălțimii ai uneori impresia că este mai slabă decât în realitate. Are un păr lung, șaten spre castaniu, ușor ondulat, și o culoare a ochilor când de un verde intens, când căprui deschis, culoare ce se schimbă în funcție de felul cum se

reflectă lumina în ei. Sunt ușor alungiți și aduc puțin cu ochii unei mici chinezoaice. Nasul este puțin cam mic pentru înălțimea ei, purtat în vânt, și de aceea poate, îți lăsa impresia de fată încrezută. Ceea ce îi dă un șarm aparte acestei fete – scria în continuare în descrierea din revistă – și pot să spun fără să greșesc, chiar un șarm unic sunt niște banali pistrui. Nu foarte mulți, dar așezați deasupra pomeților, ca și cum ar fi fost fardată sau mai bine zis tatuată natural, foarte discret... un praf al zânelor aruncat impecabil pe o față cu trăsături regulate și bine conturate, ce se termină cu un gât lung ca de lebădă. Acele punctulețe mici, așezate, sau mai bine zis aruncate aleatoriu pe obraji, creează impresia unei fețe nevino-vate, și care într-un fel te duce involuntar cu gândul la un personaj de basm, o fetiță din poveștile citite în copilărie. Orice critic, oricât de rău ar fi, fie el și de sex feminin, nu are cum să nu recunoască faptul că ea, Karine, este într-adevăr o fată cu un șarm aparte.

Despre Karine putem spune că are un punct câștigat și la formele și dimensiunile bustului, căci puține dintre cele care o invidiază sau cele care o simpatizează cred că o pot egala la acest capitol. Talia nu este punctul ei forte, neavând în niciun caz o talie de viespe, care să te facă să fii invidioasă pe ea. În schimb, trebuie să recunoaștem că picioarele ei sunt cu adevărat perfecte. Aici Karine câștigă punctaj maxim. Deși nu-mi place să scriu asta, de fapt chiar mă urăsc pentru asta, trebuie să recunosc că Karine are cele mai frumoase picioare pe care le-am văzut vreodată. Și despre mersul ei ar fi câte ceva de spus. Eu, ca fată, trebuie să recunosc că de fiecare dată când o văd prin curtea colegiului rămân uitându-mă lung după ea, pentru că nu pot să nu-i admir mersul ușor legănat și niciodată grăbit. Nu știu cum este să fii băiat, dar îmi închipui că băieții din colegiul nostru nu se simt foarte confortabil atunci când, din întâmplare, se găsesc la câțiva metri în spatele ei.”

Nu e nimic adăugat de mine, e doar o descriere făcută de o revistă a colegiului, atunci când eram în ultimul an, de către o fată pe care nu am avut niciodată curiozitatea să o cunosc.

În colegiu, foarte multe fete erau convinse că eu găsisem un mod unic de a mă farda, și bineînțeles că au încercat să imite ceea ce natura făcuse în mod natural. Unele fete mai curajoase și care doreau din tot sufletul să arate ca mine m-au fotografiat atunci când nu eram atentă și s-au dus cu poza mea la un centru specializat în tatuaje unde și-au făcut un fel de pistrui artificiali, dacă pot

spune așa. Nu se vedea urât, mai ales că fetele erau destul de drăguțe, dar oricât de pricepuți erau băieții care făceau tatuaje, nu aveau cum să facă ceva mai frumos decât crease natura. Nu știu, poate datorită formei feței mele, a pomeților, a sprâncenelor și a ochilor, pistruii îmi dădeau o alură deosebită. Și fetele care se tatuaseră căpătaseră un șarm aparte, dar cumva se vedea că ceva este artificial.

Culmea a fost că în jurul vârstei de doisprezece ani, când forma feței mele nu se desăvârșise, mi se părea că arăt oribil și că acei mici pistrui nu fac altceva decât să mă urâțească și mai mult. Plângeam aproape de fiecare dată când mă uitam în oglindă și, la un moment dat, chiar am urmat un fel de tratament care să mă ajute să scap de pistrui. Doar mama mea râdea și mă săruta pe năsuc și îmi spunea doar să mai am puțină răbdare. Și a avut dreptate. Pot să afirm că pistruii mei mă fac într-un fel unică. Bine, cu excepția fanelor mele pistruiate, care au devenit și ele unice în felul lor.

Referitor la examenul de conducere, slavă Domnului că la cea de-a treia încercare noul examinator nu a mai luat-o pe acele două trasee, căci astfel poate și acum dădeam examen pentru permisul auto.

Ce să mai vorbesc despre frica față de clădirile cu peste două etaje. Gândiți-vă doar la petrecerea care are loc la terminarea primilor nouă ani de studii, cea mai importantă petrecere din viața unui adolescent american, o petrecere la care visăm cu toții cu cel puțin doi ani înainte de a avea loc. Această petrecere care m-a chinuit și m-a făcut să nu dorm luni de zile, doar gândindu-mă la ce rochie să port, s-a organizat într-un restaurant pe malul oceanului, cu o privesște superbă, un spațiu cu niște decoruri deosebite și cu o orchestră care a cântat inimaginabil. Acolo era și singurul băiat din colegiu de care mă îndrăgostisem încă de la vârsta de cincisprezece ani. Atunci când am terminat primii nouă ani de studii aveam șaisprezece ani și două luni și îi promisesem că va fi seara noastră. Singurul lucru care nu a fost cinstit și pe care o secundă nu l-am luat în calcul a fost faptul că petrecerea s-a desfășurat la etajul trei al clădirii. Nu am avut curajul nici măcar să urc să-mi ridic premiul, care certifica faptul că obținusem cele mai bune calificative din tot colegiul. Gregory, căci așa îl chema pe cel pe care îl iubeam, nu a înțeles nicio secundă, sau nu a vrut să înțeleagă ce se întâmpla cu mine.

Nu a vrut sub nicio formă să piardă acea petrecere și eu nu am avut de ales decât să stau în acea noapte singură pe plajă, la nici 50 de metri de o petrecere la care visasem nopți și nopți de-a rândul. De fapt, nu am fost singură. Un câine, probabil fără stăpân, a stat lângă mine toată noaptea și, din când în când, se uita foarte ciudat în ochii mei, pentru că nu înțelegea de ce izbucneam în plâns la fiecare 30 de secunde. Nu s-a mișcat de lângă mine până la răsăritul soarelui, când am plecat umflată de plâns, cu puțin înainte de terminarea petrecerii. Dacă nici cea mai bună prietenă a mea, Elisse, nu a putut rezista să stea cu mine mai mult de 30 de minute și a preferat să fugă la petrecere, atunci vă puteți da seama de importanța acesteia. Și eu nu am putut să urc trei etaje... De frică... În acea seară am pierdut-o pe cea mai bună prietenă și pe cel care credeam că mă iubește cu adevărat. Pe cel care spunea că ar muri pentru mine. Pentru dragostea noastră. Culmea a fost că eu am încercat să-l înțeleg. A vrut să fie acolo și s-a dus. Dar, din acea seară, el nu a mai vrut să mă vadă. Niciodată! S-a simțit umilit în fața celorlalți prieteni ai lui pentru că, în acea seară a fost singur. Toate perechile se formaseră cu cel puțin șase luni în urmă și el nu a mai avut pe cine să aleagă. Drept răzbunare, a sacrificat dragostea noastră. Și eu care voiam ca în acea seară să-i fac o surpriză. O surpriză care credeam eu că ne va uni pentru tot restul vieții. Trebuia să fie noaptea noastră. Noaptea în care urma să ne iubim pentru prima oară. Atunci eram convinsă că nu există o dragoste mai mare și mai pură ca a mea. Acum, când mă uit în urmă, îmi dau seama cât de copilă eram. Cât de prostuță și de credulă puteam fi. Astăzi cred într-adevăr că nimic în viață nu este întâmplător. Dacă îmi spunea cineva atunci că nu mă voi căsători cu Gregory, aș fi zis că-i nebun, că-i gelos și invidios.

Dar să revenim la povestea noastră. Eram în Paris.

Acum poate înțelegeți frica mea de înălțime și ce a însemnat pentru mine acest zbor.

Eram la prima întâlnire cu cel de care mama nu îmi povestise niciodată nimic întreaga mea copilărie. A evitat prin toate mijloacele să-mi spună cine este tatăl meu și de ce s-au despărțit, în condițiile în care din puținele cuvinte pe care le-am scos de la ea cu cleștele, mi-am dat seama că l-a iubit și îl iubea și acum enorm. Ce secret groaznic ascundea? Ce sau cine făcuse ca ei să nu fie împreună?

Poate el a fost cel care a părăsit-o atunci când a aflat că a rămas gravidă cu mine?! N-am putut afla sub nicio formă nimic de la mama, dar acum, aveam de gând să aflu singură.

Trebuia să știu dacă e vinovat pentru toți anii în care mama mea a plâns, a suferit și a ales să rămână singură toată viața.

Era prima întâlnire cu tatăl meu.

Ciudat a fost felul în care am primit invitația. Un curier s-a prezentat pur și simplu la ușa casei noastre înmânându-mi acea invitație.

A spus un scurt „Bună ziua”, și mi-a întins un carnețel în care să semnez pentru primirea invitației.

Era într-un plic mic, roz cu un fel de emblemă sau mai bine zis un blazon în colțul din dreapta și care nu conținea nimic altceva. Printre rânduri, am citit la repezeală „...*sunteți invitată în data de 29 septembrie, ora optsprezece la Paris...*”.

Inițial, am crezut că este de la cineva care mă plăcea, și care îmi făcea, pe această cale, o invitație la o petrecere. Nu era pentru prima oară. Dar apoi am observat pe plic, două, sau nu, trei ștampile care nu semănau cu ștampilele poștei din S.U.A. Erau ștampile pe care se vedea scris clar cuvântul „France”. Iar pe una se vedea scris foarte mic, dar la fel de clar, cuvântul „Paris”.

Cel care semna invitația era un anume Phillip de Orleans.

„Cine putea să fie acest domn? Și de ce mă invita pe mine la ziua lui, tocmai la Paris? Cumva era o farsă?”

Dar curierul era cât se poate de real. La fel și ștampilele de pe plic.

„Cum își putea închipui acel domn, măcar o secundă, că-i voi onora invitația?”

– De unde aveți plicul acesta? Cine vi l-a dat?

Omul s-a uitat ciudat la mine și, dacă inițial a crezut că glumesc, văzându-mi fața încruntată mi-a răspuns înțepat:

– Stimată domnișoară, firma FedEx este una din cele mai serioase firme de curierat din lume. Vă rog frumos să semnați sau, în cazul în care refuzați, nu este nicio problemă. Plec așa cum am venit.

Oricât l-am descusut pe acel curier și oricât am încercat să-l fac să-mi dea cel mai mic amănunt, nu am reușit. Pur și simplu mi-a

spus că el nu face altceva decât să livreze colete și plicuri. Și, la urma urmei, avea dreptate. Faptul că eu voiam să aflu un detaliu oricât de mic, era cert că acel curier nu avea cum să mi-l ofere.

După ce m-am scuzat pentru comportamentul meu, am semnat de primire și iată-mă în posesia celei mai misterioase invitații primite vreodată.

În mod ciudat, eu, care nu aveam nici cel mai mic secret față de mama mea, nu i-am pomenit nimic în acea seară despre invitația primită.

Din prima clipă de când a intrat pe ușă, a observat că ceva nu este în regulă cu mine. Dar oricât m-a descusut și oricât a încercat să mă facă să-i spun ce am, nu a reușit. Am ținut secret. Până și eu eram uimită de mine. Era pentru prima dată când aveam un secret față de mama mea.

Phillip de Orleans... numele nu îmi spunea absolut nimic. Voiam să mă gândesc la cine putea fi, dar nu-mi venea absolut nimic în minte. Mama era americană get beget. Bunicii și părinții bunicilor mei erau americani și știam că nu plecaseră niciodată din State. Deci rudă cu mine nu avea cum să fie. Atunci cine era și ce voia de la mine acest Phillip de Orleans?

În acea noapte nu am dormit. Și cred că nici mama. Eu, pentru că abia așteptam să caut pe internet acel nume ciudat, dar nu puteam pentru că o tot auzeam pe mama cum se foiește când pe o parte, când pe alta, semn că era îngrijorată din cauza mea și că nu o lua somnul. La urma urmei avea dreptate. Eram fata ei și era normal să-și dea seama că ceva se întâmplase cu mine.

În cele din urmă am adormit, după ce singură am ajuns la concluzia că este o greșeală. Am hotărât ca de mâine să dau uitării această întâmplare cel puțin neobișnuită, dacă pot să spun așa.

„Phillip de Orleans, la naiba cu acest nume ciudat și cu invitația lui.”

M-am trezit târziu, abia când razele soarelui au pătruns pe fereastră și s-au înfipt bucuroase în obrajii mei. Era ora zece și jumătate și aveam o durere insuportabilă de cap. Dar cui îi păsa? Am sărit ca arsă din pat direct la computer. Știam că mama nu are cum să fie acasă întrucât nu pleca niciodată mai târziu de ora 7.30. Și făcea asta de cel puțin 10 ani, de fapt o făcea de când mă știu.

Hotărâsem cu câteva ore înainte că primirea plicului fusese o greșeală și acum nu știam cum să fac să aflu mai repede cine este acest domn.

Mi se părea că am cel mai lent computer din lume. Philip de Orleans. Nimic. Exact cum am presupus și eu azi noapte, a fost doar o farsă. Și plictisită și oarecum dezamăgită m-am aplecat și am oprit computerul. Uite și tu pentru ce nu am dormit eu toată noaptea! M-am dus la bucătărie, mi-am umplut un pahar cu suc de portocale și mi-am întins o felie imensă cu unt de arahide și după ce le-am înghițit aproape pe nerăsuflăte, m-am băgat direct sub duș. Nu stiu cât am stat acolo cu gândurile plecate departe, cert este că la un moment dat am simțit cum o apă rece ca gheața îmi biciuia pielea. Nu mi-am putut da seama cât timp a trecut până am conștientizat că, din cauza acelei ape insuportabil de rece, îmi clănțăneau dinții în gură. După încă o rundă, de data asta cu apă fierbinte, am reușit într-un final să evadez din baie. Mi-am prins părul într-o coadă și am ieșit din casă pe jumătate udă, mai hotărâtă ca niciodată să uit pentru totdeauna întâmplarea din ziua precedentă. Aveam nouăsprezece ani, terminasem anul trei de colegiu, eram în prima săptămână de vacanță și aveam o poftă nebună să mă duc toată vara la bibliotecă și să citesc numai cărți pe care nu eram obligată de profesori să le citesc. Orice, numai să mi le aleg eu singură.

Adoram cărțile care aveau ca subiect principal viața unor fete tinere ce descopereau la o anumită vârstă, de obicei vârsta adolescenței, cine era cu adevărat tatăl lor și trăiam alături de ele întâmplările prin care treceau, pentru a ajunge în alte țări sau pe alte continente, doar pentru a-l întâlni pe cel care, din diverse motive, se despărțise de mama lor. Majoritatea cărților erau scrise după întâmplări adevărate și de aceea urmăream cu sufletul la gură toate greutățile prin care treceau acele fete și le admiram curajul de care dădeau dovadă de-a lungul întregii cărți. Eram conștientă că eu, care practic mă aflam în aceeași situație ca ele, nu aș fi avut niciodată curajul să-mi părăsesc mama, să las totul, doar pentru a da ochii cu cel care, dacă nu ar fi iubit-o pe mama mea, eu nu aș fi existat. După terminarea fiecărei cărți, rămâneam cu privirea în gol ore în șir, gândindu-mă la cum ar decurge întâlnirea mea cu acel om. Ce i-aș putea spune, cum l-aș putea ierta pentru faptul că nu a fost lângă mine până la această vârstă. Și, deși poate în total mă gândisem sute de ore la asta, niciodată nu am reușit să mă hotărâsc

care va fi prima întrebare pe care i-aș adresa-o. Ce știam foarte clar era faptul că nu l-aș fi putut ierta niciodată pentru ceea ce a făcut. Și asta i-aș fi spus-o în față.

Poate în total citisem cincisprezece sau poate douăzeci de astfel de cărți, nici nu le mai știam numărul, toate pe care, de altfel, le găsisem în librăriile și bibliotecile orașului. Și dacă aș mai fi găsit încă douăzeci nu m-aș fi săturat de astfel de povești, deși, practic toate aveau același subiect. Dar știam că nu mai am norocul să găsesc o astfel de carte, cel puțin deocamdată, așa că astăzi aveam de gând să-mi aleg o carte de dragoste pe care urma să o citesc undeva, pe o bancă, în parcul imens ce înconjura biblioteca. Pe locul doi în preferințele mele erau cărțile de dragoste și, la fel ca în cazul primelor, după fiecare carte citită rămâneam și visam cu ochii deschiși la băiatul care îmi va fura inima. Și totuși, acesta întârzia să apară. Întârzia nepermis de mult. În fine!

Eram hotărâtă să stau toată ziua în parc sau cel puțin până mă voi plictisi. Am scos și telefonul din buzunar și l-am pus pe scaunul din dreapta astfel încât pe drum să o sun pe mama, și să încerc să o liniștesc în legătură cu seara trecută.

M-am urcat în mașină, am băgat cheile în contact și, până să pornesc motorul, am rămas puțin îngândurată. Phillip de Orleans.

„Dumnezeule, acum mi-am dat seama. Am scris cu doi de „i” în loc de doi de „l”. De aceea nu am găsit nimic.”

Am uitat și de cărți, am uitat și de soare și bineînțeles și de telefonul cu care trebuia să o liniștesc pe mama și m-am repezit înapoi în casă. Am deschis într-o clipă computerul și clocoteam așteptând.

„Phillip de Orleans. Gata, acum ești scris corect. Să vedem cine ești tu și dacă chiar exiști cu adevărat?”

În primul moment în care s-a deschis pagina, chiar din prima secundă în care am văzut poza lui, am știut că pe data de 29 septembrie voi fi la Paris. Nu conta că pe întâi octombrie era prima zi de colegiu și că poate nu voi ajunge înapoi la timp, nu conta că nu aveam bani pentru biletul de avion, nu conta nimic. Trebuia să fiu acolo și iată-mă după trei luni de la data primirii invitației, aterizând la Paris. Singură, așa cum plănuisem. Era în data de 29 septembrie și ora era zece dimineața. Petrecerea începea undeva pe la ora 18.00. Urma ca după petrecere să mai rămân o zi în Paris

pentru a vedea orașul de care vorbea toată lumea. Orașul îndrăgostiților. Nu prea aveam cu ce să mă laud la capitolul ăsta și nici în viitorul apropiat nu vedeam nici cea mai mică oportunitate să cred că acest oraș își merita numele. Cel puțin nu pentru mine.

De la Paris am luat trenul spre Vannes, un oraș de unde urma să iau un taxi către orașelul Sene. Înainte de plecare citisem o groază de lucruri pe internet și de aceea îmi făcusem o rezervare online la trenul spre Vannes, pentru a fi sigură că nu întâmpin vreo dificultate și că voi putea ajunge la timp la petrecerea tatălui meu. Nu am vrut să plec cu o zi mai devreme, pentru a nu fi nevoită să mă cazez la cine știe ce hotel. Uram ideea de a înnopta singură într-o țară străină, a cărei limbă nici nu mă puteam lăuda că o cunosc foarte bine. Citisem undeva că francezii, chiar dacă cunosc limba engleză, din patriotism sau din cine știe ce motiv absurd, refuzau să vorbească în altă limbă decât în limba franceză. Nu știam sigur dacă așa este, dar nici nu voiam să descopăr asta pe propria piele.

Drumul cu trenul a fost o desfătare. Nu am pierdut prea mult timp prin gară și am ieșit imediat pentru a căuta un taxi condus de un șofer care să aibă vârsta de minim cincizeci de ani. L-am ales pe cel care mi s-a părut cel mai în vârstă dintre toți și l-am rugat să mă ducă la adresa trecută în invitație.

Siguranța cu care mergeam și tonul cu care vorbeam dădea impresia oricui că eram o obișnuită a curselor aeriene și a mersului cu taxiul.

Până și eu eram mirată de atitudinea mea. Cu trei luni în urmă nu aș fi mers singură nici până în primul oraș aflat la 50 de km de casă și iată-mă acum la mii de km distanță de S.U.A.

– Nu este nicio problemă, dar nu este atât de simplu pe cât credeți, domnișoară!

Din câte mi-a explicat șoferul, într-o engleză în care erau mai multe cuvinte în franceză decât în engleză, am înțeles că aveam de mers cu taxiul aproximativ 40 de minute, urmând în continuare să iau un vapor încă 15 minute, întrucât adresa respectivă era a unei reședințe de lux situată pe o insulă, destinată strict evenimentelor mondene. Pe drum mi-a explicat că această parte a Franței este scaldată de oceanul Atlantic, iar în golful Biscay sunt zeci de insule și insulițe, unele mai frumoase ca altele, în care poți vedea niște apusuri de soare unice. Insula mea, dacă pot spune așa, era o insulă

de aproximativ treizeci de km pătrați, unde erau construite, pe lângă această reședință, încă alte două sau trei reședințe de lux, destinate petrecerilor private. Cu excepția acestor petreceri, organizate de regulă în weekenduri, această insulă nu era locuită. Atât reședința unde urma să merg eu, cât și celelalte se închiriau pentru două sau trei zile, perioadă în care invitații erau cazați acolo.

„Bineînțeles, totul la niște prețuri extrem de piperate”, a ținut să-mi precizeze domnul taximetrist.

De când a aflat unde merg, atitudinea lui a devenit una extrem de politicoasă. Credea desigur că sunt un oaspete de seamă venit tocmai din State să se distreze două-trei zile la o petrecere și apoi să se întoarcă.

L-am lăsat să vorbească în continuare, iar eu m-am lăsat dusă de gânduri.

Imaginea aceea. Ochii aceia triști...

În poza găsită pe internet, m-au tulburat cel mai mult ochii. Frumози, mari, negri, cu niște gene lungi și dese, dar în care se citea o tristețe imensă. Am știut inconștient din primul moment că el este tatăl meu. Nu aș putea să explic de ce am crezut asta încă din prima clipă, dar cert este că am plecat la Paris dorind doar să-l cunosc.

Când eram la vârsta de doisprezece sau treisprezece ani, nu îmi mai amintesc exact, îmi plăcea la nebunie să scotocesc prin dulapurile cu haine ale mamei mele. Într-o zi, am găsit în spatele șifonierului o valiză sărăcăcioasă și scorojită, care cu siguranță era veche de cel puțin cincisprezece-șaisprezece ani. M-am gândit atunci, cu mintea mea de copil, cât de mult poate să coste o valiză, dacă mama, cu atâtea haine scumpe, nu are bani să-și cumpere una nouă.

Nu era încuiată sau mai bine zis nu avea niciun fel de încuietore și bineînțeles că la cât de curioasă eram, am deschis-o imediat. Înăuntru erau doar haine vechi. Păreau la fel de vechi ca și valiza. Am scotocit peste tot și, într-un buzunăraș ascuns, am reușit să găsesc o poză. De fapt, singura poză în care am văzut-o pe mama mea cu un bărbat. Erau doar ei doi. Atât de tineri și de frumoși. Și păreau atât de fericiți! Acea poză mi-a rămas în cap toată copilăria. Cu siguranță nu putea fi decât o poză cu tatăl meu. Era un bărbat înalt, cu părul lung și cu o barbă neagră și deasă. Din prima clipă își

atrăgeau atenția ochii lui strălucitori. De atunci mi-au rămas în minte acei ochi. Aceiași ochi frumoși i-am recunoscut și în poza găsită pe internet.

Deosebirea era că în poza găsită în valiză ochii degajau o bucurie și o fericire imensă, iar pe internet aceiași ochi erau triști și umbriți de supărare. Dar un lucru era cert: ochii erau aceiași. Aparțineau aceluiași bărbat. Un bărbat care avea o ținută care te impresiona și care te făcea inconștient să-l placi din primul moment.

Deci el era cel care a făcut-o pe mama să sufere. El era cel din cauza căruia mama nu se mai măritase niciodată. Familia din care provenea era o familie cu un arbore genealogic care ajungea până la înalții nobili de dinaintea Revoluției Franceze. Voiam doar să-l întălnesc și să-i vorbesc. Nu știam ce anume îi voi spune dar, cu siguranță că atunci când voi fi în fața lui, voi ști ce trebuie să fac. Mă intriga foarte tare și asta era prima întrebare pe care trebuia să i-o pun, și anume de ce m-a invitat la ziua lui de naștere după nouăsprezece ani. De ce nu o făcuse până acum? Unde fusese? Abia acum avea muștrări de conștiință? La aceste întrebări va trebui să răspundă, chit că voi fi nevoită să-l torturez.

Și totuși, nopți la rând după ce am văzut poza de pe internet, îmi revenea în fața ochilor privirea lui tristă. Tristețea aceea imensă într-o poză în care, culmea culmilor, râdea.

Era frumos, în jurul vârstei de patruzeci și doi, poate patruzeci și trei de ani, extrem de bogat, dorit practic de orice femeie din lume. Și totuși era neînșurat, și de-a lungul timpului presa franceză nu i-a asociat numele cu niciun manechin sau vedetă cunoscută. De fapt, cu nicio femeie. Am citit tot ce se putea citi despre el. Foarte multe articole nu erau. Presa se părea că nu avea acces la viața lui privată. Nu scria nicăieri că ar fi avut vreun moștenitor.

Sigur avea probleme de sănătate, căci astfel nu se explică. Mai era și tatăl meu. Oare din cauza asta nu îmi povestise mama nimic despre el? Era bolnav? Dar totuși, dacă era bolnav, cum nu murise de nouăsprezece ani? Precis este altceva la mijloc.

Probabil că mama aflase cine știe ce lucru ciudat despre el și de aceea l-a părăsit?

Atunci de ce nu s-a măritat cu alt bărbat?

– Domnișoară... mă scuzați... domnișoară... Am ajuns de cinci minute și nu știu cum să vă atrag atenția asupra acestui lucru. Am văzut că sunteți foarte îngândurată și am zis să vă las un minut, să vă dați seama că am oprit, dar aparatul taxează. Înțelegeți... nu vreau să vă iau bani degeaba. Uitați, la nici treizeci de metri de noi, este locul de unde trebuie să vă îmbarcați.

– Vă mulțumesc foarte mult, domnule. Au și trecut cele patruzeci de minute?

Dumnezeule, nici măcar nu am văzut pe unde am venit. Data viitoare trebuie să fiu mult mai atentă. Și doar văzusem atâtea filme cu fete răpitate din aeroporturi. Chiar îmi impusesem în avion să fiu foarte atentă la orice mișcare a taximetristului pe care urma să-l iau de la aeroport, și dacă aș fi observat orice mișcare ciudată sau privire suspectă din partea lui eram hotărâtă să folosesc micul spray paralizant pe care îl ascunsesem atât de bine de controalele din aeroport. Și iată-mă ajunsă la destinație fără ca măcar să mă fi uitat o singură dată spre el.

I-am plătit șoferului dublu pentru această cursă. Eram totuși fiica celui sărbătorit și chiar dacă nu știa, m-am simțit bine când i-am văzut fața care radia de bucurie.

– Am făcut o cursă pe cinste. Vă mulțumesc domnișoară.

Transportul până pe insulă era gratis. Trebuia doar să arăți invitația. Nimeni nu putea merge pe insulă decât dacă era invitat la una din petrecerile care se țineau acolo. Pe vas nu erau mai mult de douăzeci și cinci, treizeci de persoane și în câteva minute de când am ajuns ni s-a comunicat că vom pleca. Eu eram gata de drum, deja fiind instalată comod în partea din față a vasului. Era un vas nou, sau cel puțin așa arăta, iar ca mărime era cel mai mare din acel port. Din primul moment în care pășeai pe vas observai luxul de la bord, fără însă să te deranjeze sau să te facă să te simți stânjenit. În partea din față, cu litere de mână, aurii, era scris numele „Lorene”. Eram atât de emoționată că nici măcar nu am dat atenție acestui amănunt destul de important. De fapt, era foarte important. Vasul purta numele unei femei.

Vaporul a pornit din port și mergea cu o viteză constantă, destul de mică, ce practic te îndemna la visare.

Ce chestie, până la vârsta asta, până să primesc invitația, nu muncisem niciodată. Eram o elevă bună la învățătură, mama avea o

afacere de succes și câștiga foarte bine și nu îmi trecuse prin cap vreodată ca în vacanțele de vară să muncesc.

Dar a doua zi dimineață, imediat după ce am aflat cine este cel care îmi dăduse invitația, m-am suit în mașină și m-am dus în oraș hotărâtă să-mi caut ceva de muncă. Aflasem pe internet că un bilet de avion până la Paris putea ajunge până la o mie șase sute de dolari. Dumnezeuule, trebuia ca în două luni și jumătate să fac rost de trei mii două sute de dolari, fără să mai vorbesc de banii de taxi, hotel și alte cheltuieli minime obligatorii. Economii mele dacă ajungeau undeva la patru sute cinci zeci-patru sute opt zeci de dolari.

M-am bucurat, totuși, că nu a mai trebuit să-mi cumpăr o altă rochie, întrucât rochia de la balul de absolvire îmi venea perfect și nu o mai îmbrăcasem niciodată. Iată că venise momentul să strălucesc în acea rochie. Până la urmă s-a dovedit că mama nu o făcuse degeaba. Bine că nu am făcut-o bucăți, așa cum mi-a venit cu disperare să fac în seara absolvirii. Dar nu voiam să mă gândesc la asta acum, ci la mama mea.

Am liniștit-o când s-a întors acasă în acea seara, purtându-mă cât mai normal cu putință, și dându-i de înțeles că s-a îngrijorat degeaba. Am stat până la miezul nopții împreună și am vorbit vrute și nevrute. Din fiecare privire care mi-o arunca fie și într-o doară, se vedea că mă adoră. Toată viața și-o irosise să mă crească pe mine. Practic trăia și respira prin mine. Deși, rareori atunci când nu era atentă și credea că nu sunt în preajmă, o surprindeam căzută într-o visare profundă. Parcă era plecată cu gândul la mii și mii de km distanță.

O singură dată când am plecat de la școală și nu știa că o să vin mai devreme, am intrat tiptil, tiptil în casă cu gândul s-o sperii, în glumă, bineînțeles. Mă ascunsesem după un dulap și până să mă năpustesc spre ea, am mai aruncat o privire să văd unde este exact. Am văzut-o pe mama cu ochii în lacrimi, plângând în hohote. Arăta ca și cum toată lumea ei se prăbușise dintr-o dată. Am încremenit. Aș fi dat orice să nu mă descopere acolo. Să nu-și de-a seama că am venit acasă. De frică să nu fac o mișcare care să mă dea de gol, am stat nemișcată acolo mai mult de cinci minute. Încet, încet, cu pași de furnică am pășit înapoi pe unde intrasem. Mi se părea că atingerea pantofilor de parchet făcea un zgomot infernal. Am ieșit din

casă și cel puțin două ore am umblat ca un somnambul prin oraș. Pe drum m-au salutată mai mulți colegi, cărora nici măcar nu am putut să le răspund. Eram bulversată. Credeam că mama este fericită cu mine și cu afacerea ei de succes. Visul vieții ei a fost să aibă posibilitatea să creeze haine și rochii de lux. Și reușise. Avea propria ei firmă și peste două sute cinci zeci de angajați. Mari firme concurente din țară îi oferiseră sume imense, doar să creeze și pentru ei, dar de fiecare dată îi refuzase politicos. Rochia creată pentru mine, pentru petrecerea de sfârșit de colegiu a fost unicat. Și oricât au rugat-o casele de modă să creeze acel model fie și într-o serie limitată, nu a vrut. Nici măcar două nu a vrut să facă la fel. O singură rochie pentru singura ei fiică. Eram atât de mândră de mama mea. Și totuși, ea nu era fericită și împlinită așa cum crezusem eu. Ce mi s-a părut ciudat la un moment dat, dar o să revin la acest subiect mai pe larg la momentul potrivit, era faptul că toate rochiile create de ea erau semnate cu un alt nume. Sub nicio formă nimeni nu a putut-o determina să-și semneze creațiile cu propriul ei nume: Ashley Miller. Parcă ar fi fugit de trecut, parcă i-ar fi fost teamă să nu o recunoască cineva după nume. Modelele create de ea erau prezentate de toate casele de modă din întreaga lume și totuși nimeni nu-i cunoștea numele. Și culmea, părea că nu o deranjează deloc acest lucru, când în mod normal ar fi trebuit să fie mândră cu numele ei.

Când m-am întors acasă după două ore, am strigat-o încă din stradă. Voiam să mă audă de departe, să nu o mai surprind așa cum o făcusem înainte. Când am dat ochii cu ea, am rămas din nou surprinsă. Nu avea nici cel mai mic semn care să o trădeze că ar fi plâns cu numai două ore în urmă. Fața ei era perfectă, fardată discret și radiind de bucurie la vederea mea. Cu greu ar fi putut să-i dea cineva mai mult de treizeci, treizeci și unu de ani. Oriunde mergeam în locuri unde nu eram cunoscute, toată lumea credea că eu sunt sora ei. La început a încercat să convingă pe toată lumea că sunt fiica ei dar, întrucât nimeni nu părea să o creadă, s-a lăsat cu timpul păgubașă. Nu s-a mai străduit și a lăsat pe fiecare să creadă ce vrea. Eram atât de mândră de sora mea mai mare!

Dacă n-aș fi surprins-o mai devreme plângând, aș fi putut jura că este cea mai fericită femeie din lume. Săraca mama. Am luat-o în brațe și am strâns-o cu toată puterea.

– Ușor, ușor că îmi iei tot aerul. Ce s-a întâmplat? Îmi spuse ea ușor uimită.

– Nimic, am vrut să-ți arăt cât de mult te iubesc.

– A, asta înseamnă că dacă eu nu te iau în brațe și nu te strâng la fel de tare înseamnă că nu te iubesc?

În seara aceea am adormit în brațele ei. De obicei nu prea era de acord cu asta, dar în seara aceea nu a putut să mă refuze. Noaptea am avut un somn destul de agitat și de fiecare dată când mă trezeam și o simțeam lângă mine, o luam în brațe și adormeam din nou.

Din acea zi nu am mai supărat-o niciodată. Am încercat să fac totul astfel încât să nu trebuiască să îmi reproșeze vreodată ceva.

Asta până să primesc acea invitație. Deja o mințisem de câteva ori în decursul a câteva ore. Și era abia începutul. Hotărâsem să plec la Paris fără ca ea să știe că părăsesc America. Trebuia mai întâi să conving o prietenă să mintă că plecăm împreună două-trei zile într-o excursie. Mai plecasem și în trecut de mai multe ori, dar acum când știam că trebuie să o mint mi se părea atât de greu. Nici măcar nu mă puteam gândi ce-aș face dacă și-ar da seama, pentru că nu m-ar fi lăsat niciodată să plec. Dacă ar fi aflat ce vreau să fac, nu ar fi acceptat pentru nimic în lume. Ea nici măcar nu voia să-mi povestească nimic despre tatăl meu, dar să accepte să mă duc singură până la Paris pentru a-l întâlni.

Mereu, încă de la vârsta de șapte ani, când am întrebato pentru prima dată unde este tatăl meu, a evitat să-mi răspundă, spunându-mi că îmi va povesti despre el când va veni timpul potrivit. Iată că aveam nouăsprezece ani și se părea că în următorii zece ani, după părerea mamei mele, sub nicio formă nu avea să vină timpul potrivit.

Dar întâi și întâi trebuia să fac rost de bani. Trebuia să mă angajez neapărat undeva pe timpul verii.

De lucru am găsit relativ repede la un restaurant care am căutat să fie cât mai departe de locurile frecventate de cei din colegiul meu sau de cunoscuți de-ai mamei mele. Am fost extrem de bucurată când patronul restaurantului, domnul Papastratos, s-a uitat lung la mine și mi-a spus:

– Ești sigură că așa vrei să-ți petreci vacanța de vară? Deși sunt convins că mai mult de o săptămână nu o să reziziți, ai noroc că acum două zile mi-a plecat un ospătar. De mâine, de la ora opt dimineața, te prezinți la muncă.

Parcă nici la cel mai greu examen pe care îl susținusem până atunci nu m-am bucurat atât de mult.

Nu că aș fi avut ceva împotriva unor astfel de slujbe, dar mă uitam cu o oarecare nedumerire la cei care făceau tot felul de asemenea munci și mă întrebam, în naivitatea mea, de ce le acceptau oamenii când puteau să învețe și să facă altceva?

Iată că ajunseseam în situația în care mă simțeam extrem de bucuroasă că am reușit să obțin o astfel de slujbă. Și, ca și mine, erau mulți alți oameni care, din diverse motive, mai mult sau mai puțin importante ca ale mele, ajungeau să facă asta, chit că poate nu erau deloc mulțumiți de ceea ce trebuiau să facă.

Am uitat să vă spun că, pentru a nu fi recunoscută, mi-am prins părul, mi-am pus o șapcă în cap și mi-am comandat niște ochelari de vedere cu lentile ușor fumurii. Cu uniforma de ajutor de ospătar și deghizată în acest fel, nici mama dacă ar fi venit nu m-ar fi recunoscut așa ușor.

Aș fi acceptat orice fel de muncă doar pentru a putea face rost de bani, astfel încât pe data de 29 septembrie să fiu la Paris pentru a-l cunoaște pe cel pentru care mama plângea pe ascuns.

Norocul meu a fost și că mama pleca zilnic fix la ora 7.30. Eu oricum nu mai dormeam de grijă de la ora 6.00. Făceam un duș înainte ca mama să se trezească, mă aranjem puțin și mă îmbrăcam, astfel încât atunci când venea, înainte cu un minut de ora 7.30, să mă sărute de plecare, mă găsea întotdeauna cu pătura până sub gât. Nu m-am gândit niciodată ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi dat pătura la o parte sau dacă s-ar fi întors înapoi acasă după zece minute, în cazul în care ar fi uitat ceva. Ea știa că mă trezesc undeva pe la ora zece și că mă duc la bibliotecă să citesc. Eu la ora șapte și treizeci și unu de minute săream din pat, mă suiam direct în mașină și fix la ora opt ajungeam în fața restaurantului.

După o săptămână mă adaptasem atât de bine cu noua mea slujbă și cu ceea ce aveam de făcut, încât patronul restaurantului m-a avansat. Eram deja ospătar. După alte două săptămâni eram deja considerată de-a casei. Dacă la început aveam patru mese de

la care trebuia să iau comenzi și să servesc, în următoarele două săptămâni ajunsesem să am cincisprezece. Luam comenzile cu o viteză uluitoare, nu scriam pe niciun carnețel nimic și spre mirarea tuturor nu greșeam niciodată nicio comandă. Deja se făcuseră pariuri între angajați că voi încurca la un moment dat mesele.

Patronul, un grec în jurul vârstei de șaiszeci de ani, m-a îndrăgit cu timpul atât de tare, încât a ajuns să mă considere fiica lui. Avusese și el două fete de o vârstă apropiată de vârsta mea care muriseră într-un accident groaznic de mașină. Fata cea mare, Clara, fusese fascinată de mașini. Își luase carnetul de conducere de trei luni de zile și nu mai concepea să conducă altcineva în afară de ea.

În acea zi nefastă, oricât s-a rugat tatăl ei de ea, nu a fost cu putință să o facă să se răzgândească și să îl lase pe el să conducă mașina. A rugat-o să fie de acord măcar ca el să conducă primul, urmând ca la întoarcere să o lase pe ea. Nu a putut-o convinge cu niciun chip. Abia a acceptat să-l lase să stea el pe locul din față. De fapt, la un moment dat a vrut să plece și fără el, doar pentru a putea conduce doar ea.

Cum nu-i putuse rezista niciodată, nu-i rezistase nici acum, așa că el s-a așezat în față, pe locul mortului cum se spune, dar culmea a fost că el s-a ales doar cu o mână ruptă și câteva coaste fisurate. În rest mașina fusese făcută praf. Din aceea zi, viața lui s-a năruit. Restaurantul supraviețuise doar datorită bucătarilor greci, care făceau o mâncare excelentă și soției lui, Brietta, care a ținut cum a putut restaurantul pe linia de plutire. El nu s-a mai ocupat de nimic. Seara după închiderea restaurantului se apuca și bea singur o sticlă de un litru de Uzo, o băutură grecească extrem de tare, iar a doua zi dimineața puteai jura că nu consumase nimic. Era fresh și își întâmpina toți angajații la ușă. Atât făcea. După ce soseau toți, el rămânea încă o oră în picioare în fața ușii privind lung în zare, de-a lungul șoselei. Parcă aștepta în fiecare zi ca fetele lui să se întoarcă acasă. După asta cădea într-o stare de amorțeală și până la închiderea restaurantului nu mai făcea nimic. Și asta de doi ani de zile încoace, de când se întâmplase cumplitul accident. Nimeni nu ar fi avut ce să-i reproșeze în legătură cu accidentul. Un autocar plin cu pasageri care mergea cu o viteză de peste 80 mile/oră a avut o explozie la roata din față, s-a răsturnat și a ras totul de pe șosea pe o distanță de 150 de metri, treisprezece autovehicule. A fost un dezastru cu victime de ambele părți. Explozia unui rezervor de

benzină a transformat totul într-un incendiu general. În urma impactului cu autocarul el și-a pierdut cunoștința și s-a trezit două zile mai târziu pe un pat de spital, culmea, doar cu un bandaj la cap, o mână ruptă și câteva coaste fisurate. Lângă el era doar soția lui, care rămăsese în ziua aceea acasă.

Nu a fost nevoie să-i spună niciun cuvânt despre fetele lui sau despre cum a scăpat el de acolo. S-a uitat în ochii ei și a știut că muriseră amândouă.

De atunci, timp de un an de zile, nu a mai scos niciun cuvânt. Nici măcar nu a vrut să-i mulțumească celui care l-a salvat, pentru că cel mai mult și-ar fi dorit să moară și el atunci, alături de fetele lui. Măcar nu ar fi fost singure pe lumea cealaltă, se gândea el.

„Nu ar fi trebuit să o las pe Clara să conducă” se învinuia el.

Dar chiar dacă ar fi fost el la volan, tot nu ar fi avut ce să facă. Nu ar fi avut nicio șansă să evite accidentul. O știa și el, dar măcar dacă ar fi condus mașina, spunea el, ar fi scăpat fata care ar fi stat pe locul lui, în dreapta, și tot era mai bine.

Se tortura singur.

Prima schimbare care au observat-o cu toții a fost după aproximativ o lună de când am venit eu la restaurant. Atunci când, într-o dimineață, nu a mai rămas așteptând să se uite lung din pragul ușii. După ce am ajuns eu, m-a luat de umeri și a intrat cu mine în restaurant.

Apoi cea de-a doua schimbare importantă s-a produs la nicio săptămână de la prima, atunci când a început să-mi explice modul cum trebuie să vorbesc cu clienții, cum să servesc, deși nimeni nu avea nimic să-mi reproșeze. Îl ascultam cu plăcere și făceam întotdeauna așa cum îmi spunea el.

La cea de a treia schimbare, soția sa, Brietta, m-a chemat în biroul ei, m-a luat în brațe și, plângând, mi-a mulțumit că am venit să lucrez la ei.

– Îți mulțumesc tare mult, fata mea. Ai reușit ceva ce nimeni nu credea că se mai poate întâmpla vreodată. Și, până să-mi dau seama ce face, mi-a luat mâna și mi-a sărutat-o.

La început nu am înțeles de ce, dar apoi am aflat de la Tedy, omul de încredere al lui Papastratos, că a fost prima dată după doi ani în care nu și-a mai băut sticla lui de Uzo.

Într-o seară, înainte să plec spre casă, Papastratos s-a apropiat de mine și mi-a spus:

– Te rog foarte frumos ca în momentul în care ajungi acasă să mă suni să știu că ai ajuns cu bine și că totul este în regulă.

Am râs și i-am răspuns:

– Stați liniștit, nu va fi o seară în care să nu vă sun de acum încolo, domnule Papastratos.

De atunci îmi făcusem acest obicei și, înainte să ajung acasă cu trei-patru minute, îl sunam să-l liniștesc. După timpul scurt în care răspundea la telefon, mi-am dat seama cât aștepta momentul să mă audă.

Cu patru săptămâni înainte să plec, l-am văzut pentru prima oară zâmbind atunci când mă privea muncind.

Era cu totul alt om. Parcă întinerise cu zece ani. Ajunsesem atât de îndrăgită, încât nici nu mai mă lăsa să duc comenzile la mese. Era mulțumit că eram acolo și era suficient să iau comenzile de la mese și să le transmit bucătarului-șef. În rest, el era cel care ducea farfuriile la mese.

„Sunt mult prea grele pentru tine, mă descurc singur, îmi spun de fiecare dată.”

Tot bacșișul pe care îl lăsa clienți mi-l dădea apoi mie. Nu concepea sub nicio formă să-l împart cu ceilalți, cum era obiceiul.

„Lasă că le dau eu și lor, stai liniștită.”

Pot să spun fără să mă laud că am readus bucuria în acel mic restaurant și l-am readus la viață pe domnul Papastratos și, odată cu asta, au apărut și mai mulți clienți.

Se obișnuise atât de mult să fac parte din viața lui, încât mă gândeam cu groază cum va reacționa când voi pleca.

Ziua de naștere a domnului Papastratos am prins-o la restaurant. Era pe data de 13 august. De când cu nefericitul accident, nimeni nu mai avusese vreodată curajul să-i ureze la mulți ani și cu atât mai mult să-i sărbătorească ziua de naștere. Vorbisem la bucătărie să-mi pregătească un mic tort, dar niciun bucătar nu a vrut să mă ajute. Tremurau toți de frică. Aș fi putut să cumpăr un tort din oraș, dar m-ar fi văzut cu el dimineața, când mă aștepta în fața restaurantului, și nu voiam asta. Cu chiu, cu vai abia am reușit să-l fac

pe Chilimanos, bucătarul cel mai bătrân din restaurant, care îl însoțise pe Papastratos din Grecia și pe care îl considera un prieten, să-mi pregătească o mică prăjitură. În acea zi toată lumea se purta normal, prefăcându-se cu toții că nu știau că este ziua lui. Deși mă sfătuiseră să nu încerc să-i fac vreo surpriză, nu am vrut să ascult. Doar soția lui, care văzuse ce transformări am reușit să fac, nu mi-a zis nimic. Cu o zi înainte de ziua lui am cumpărat o curea foarte frumoasă din oraș, fără să spun nimănui. La ora prânzului, când s-a așezat să mănânce, m-am dus în bucătărie, am scos prăjitura din frigider, am aprins o singură lumânare și așteptam doar curajul să ies de acolo. Deja lumânarea arsesse cam un sfert și eu stăteam neclintită în spatele ușii de la bucătărie.

„Cine m-a pus să iau asemenea hotărâre? Trebuia să-mi văd de treaba mea.”

„Nu mai bine ar trebui să renunț și gata? Îmi treceau prin cap mii de gânduri.”

– Nevastă? mai vine Karine cu ciorba? Unde au dispărut cu toții? Eu îi plătesc să stea în restaurant, să muncească, nu să nu văd tipenie de om pe aici.

Într-adevăr, sub un pretext sau altul, dispăruseră cu toții din raza vizuală a domnului Papastratos. Nimeni nu voia să fie în apropiere în momentul în care mă va vedea pe mine cu prăjitura.

În realitate, din locurile unde erau ascunși vedeau perfect masa domnului Papastratos.

– Da, imediat Papastratos. Acum vine ciorba.

M-am uitat în ochii ei și am observat că-și dăduse seama că mă gândesc să renunț. Tristețea și speranța care se citeau în ochii ei m-au făcut să mă răzgândesc. Știam că și ea ar fi vrut să facă acest lucru, dar, ca și mine, nu avea curaj. Am închis ochii și am ieșit în viteză pe ușă, ca să nu mă mai pot răzgândi din nou. Din zece pași, eram în fața domnului Papastratos cu prăjitura într-o mână și cadoul în cealaltă.

– Ce-i asta? Asta nu e ciorba mea. Nu ți-am zis să-mi aduci prăjitură, se răsti el. Nevastă?

– La mulți ani! Vă doresc la mulți ani, domnule Papastratos. Vă rog să suflați în această lumânare.

Se făcuse brusc așa o liniște, încât puteai jura că nu este nimeni în tot restaurantul.

Și ceilalți clienți care serveau masa se opriseră din mânca și se uitau înmărmuriți la noi. Majoritatea erau clienți care mânca zilnic de prânz acolo, de-ai casei, cum s-ar zice și știau povestea vieții lui.

Domnul Papastratos s-a ridicat în picioare, parcă cu încetinitorul. Mi s-a părut că a durat o veșnicie până a ajuns în poziție verticală. Eu, una pot să jur că a rămas stană de piatră mai mult de un minut. Mi s-a părut că a trecut o veșnicie. Efectiv, nu știam ce să mai fac. Aș fi vrut să mă întorc înapoi în bucătărie cu prăjitura și să aduc repede ciorba, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, dar picioarele nu voiau să asculte. Așa cum stătea și el stană de piatră, așa stăteam și eu. Atunci, în ajutorul meu a sărit soția lui. S-a apropiat încet și, la fel de încet a îngânat și ea un La mulți ani! Totul se petrecea ca într-un film care rula cu încetinitorul.

Se vedea că este total derutat și nu știa cum să reacționeze.

Într-un târziu, s-a apropiat de mine, m-a luat în brațe și, spre surprinderea mea, a început să plângă. La început încet și apoi din ce în ce mai tare. Era pentru prima oară când plângea de la moartea fetelor lui. Dacă până atunci nu a putut să-și plângă fetele, iată că acum, eu reușisem să-l fac să se elibereze.

Am aflat ulterior că la ultima aniversare a zilei lui de naștere, fetele îi luaseră cadou o curea de pantaloni identică cu cea aleasă de mine.

Rând pe rând, au prins curaj și ceilalți angajați și au venit să-i ureze la mulți ani. Se uita la toți și îi lua în brațe ca și cum îi vedea prima oară după doi ani de zile. Bineînțeles că până la final nu a fost unul să nu plângă. Era un plâns general. Și totuși, nimeni nu a fost mai fericit decât la această aniversare. Dacă intra atunci în restaurant vreun străin, putea jura că a intrat la un parastas. Într-un final, toți m-au felicitat că am avut curajul să fac ceea ce am făcut. Mă simțeam minunat. Parcă salvasem un om de la moarte. Și, în mare parte, așa și era.

A doua zi, a venit la mine cu un album de poze în mână și mi-a zis: Karine, aș vrea să le cunoști pe cele două fete ale mele. Te-ar deranja dacă te-aș ruga să mă însoțești la cimitir, la mormântul lor?

Este pentru prima oară când merg și aș vrea să vii cu mine. Aș vrea să-ți povestesc cât de minunate erau ele.

– Mi-ar face o foarte mare plăcere, domnule Papastratos.

Am plecat de dimineață și am stat la cimitir până după apus.

Nici nu am simțit cum a trecut timpul. Vorbea cu atâta însuflețire despre ele, despre prima lor zi la grădiniță, despre prima zi de școală și atâtea și atâtea evenimente. Își amintea totul cu atât de multe amănunte și povestea cu atât de multă pasiune, încât mi-a făcut mare plăcere să-l ascult.

De atunci, m-a considerat cu adevărat fiica lui. Nu m-a mai lăsat să fac nimic. M-a întrebat despre școală, despre cărțile pe care le am de citit pe perioada vacanței de vară și a doua zi când am venit la muncă, în loc să intre cu mine în restaurant, m-a suit în mașină și m-a pus să-l duc la biblioteca colegiului de unde am luat toate cărțile pe care trebuia să le citesc. Cât era ziua de lungă, mă așeza la o masă în mijlocul restaurantului, mă ruga să citesc cu voce tare și mă asculta ore în șir. El era cel care lua comenzile și servea clienții în locul meu. Se mișca printre mese cu o dexteritate și o viteză uluitoare. Se vedea că făcuse asta o viață întregă și că o făcea cu plăcere. Tot ce primea în plus la nota de plată îmi dădea mie, pe motiv că el lucra pe postul meu, deci banii mi se cuveneau mie.

Cu o săptămână înainte să plec, m-a văzut că sunt puțin îngândurată.

– Ce s-a întâmplat, Karine? De ce ești supărată?

– A, nu... nu sunt. Mă gândeam că se apropie școala și că mai am două cărți de citit.

– Pe mine nu mă poți minți, Karine. Niciodată. Deja te cunosc... făcu o pauză și apoi îmi spuse: ca pe fetele mele.

– Da, aveți dreptate. Nu pot să vă mint. Știți se apropie ziua când nu o să mai pot veni. Pe 27 septembrie este ultima mea zi de muncă. Îmi pare rău că plec, m-am simțit ca într-o familie aici și cel puțin în ultima lună m-ați răsfățat cum ați știut dumneavoastră mai bine și nu m-ați mai lăsat să fac nimic.

– Karine, ești o fată extraordinară, o fată minunată, pe care nu am crezut niciodată că am să o pot întâlni. Ai fost ca un dar de la Dumnezeu pentru mine. Uite acum, dacă știi că nu poți să mă minți,

aș vrea să te întreb de ce ai venit să lucrezi la mine. Se vede că nu ești o fată săracă, ai o mașină frumoasă, ai haine care, după cât mă pricep eu, par destul de scumpe. Totuși, nu ești obligată să-mi povestești nimic dacă nu vrei.

Am rămas o perioadă pe gânduri dacă să-i spun sau nu și, într-un final, m-am apucat să-i povestesc despre invitație și despre călătoria pe care urma să o fac la Paris, doar pentru a-l cunoaște pe tatăl meu.

Se vedea că este extrem de bucuros că am avut încredere în el.

– Nu vreau să te jignesc, dar mi-ar face plăcere dacă ai accepta banii aceștia, îmi spuse el și îmi întinse un mic teanc de bani. Sunt cinci mii de dolari. Și, după cum vezi, îi aveam pregătiți înainte să-mi spui povestea ta. Vreau să înțelegi că tot atâta voiam să-ți dau, indiferent dacă îmi spuneai sau nu adevăratul motiv pentru care ai venit să lucrezi la mine. Îți meriți cu vârf și îndesat. Și aș vrea să-ți spun că atunci când o să-mi fie tare dor de tine, sper că nu o să te superi dacă voi veni la tine la colegiu să te văd. N-o să te deranjez și nu o să vin să vorbesc cu tine dar, dacă o să mă observi, aș vrea să nu te superi pe mine.

– O... vă mulțumesc mult de tot, domnule Papastratos, dar vreau să-mi dați doar cât am stabilit inițial, trei mii șase sute de dolari. Numai zic că, dacă punem la socoteală ciubucul pe care l-am făcut eu și apoi dumneavoastră în ultima lună, îmi sunt mai mult decât suficienți. Referitor la școală, vă rog să veniți de câte ori vreți, dar o să mă supăr foarte tare dacă nu veniți să mă luați în brațe. O să consider că nu vreți să faceți asta. Într-adevăr, după cum bine v-ați dat seama, mama obține niște venituri destul de mari, și nu ar fi fost nicio problemă să-i cer să-mi dea, dar nu aș vrea să aflu că plec să-l cunosc pe tata, având în vedere că până acum a evitat prin orice mijloace să-mi povestească și cel mai mic amănunt despre el. E clar că nu m-ar lăsa în ruptul capului să plec la Paris.

– Toată povestea asta cu despărțirea dintre mama ta și tatăl tău mi se pare foarte ciudată și încâlcită și de aceea este bine să te duci la Paris și chiar aș vrea să încerci să faci lumină, pentru că și eu cred că cineva a încercat să-i despartă și chiar a reușit. Dacă niciunul dintre ei nu s-a mai căsătorit e clar că dragostea dintre ei nu s-a stins nici până în ziua de azi. Ei încă se iubesc, Karine. Totuși, te-aș sfătui să-i spui într-un fel sau altul mamei tale că pleci. Se

poate întâmpla orice, Doamne ferește și, pentru orice eventualitate, ar fi bine să știe.

– A, în niciun caz. Nu m-ar lăsa niciodată să plec. Stați liniștit, că în trei zile mă întorc.

– Măcar lasă-i un bilet în camera ta.

– Nu, nu pot să fac asta. O să mă întorc și nici nu o să-și de-a seama că am fost plecată din America. Stați liniștit.

* * *

O izbitură ușoară în cala vasului m-a făcut să tresar. Ajunsesem pe insulă. În fața mea se ridica un castel de toată frumusețea. Nu mai văzusem niciodată un castel decât în poze și poate de aceea am rămas minute în șir uitându-mă la el. Nimeni nu a schițat niciun gest cum că din cauza mea ar întârzia vasul să ajungă înapoi în port ca să mai ia și alți invitați, așa că, abia când i-am văzut pe ceilalți invitați care fuseseră pe vas cu mine suindu-se în mai multe trăsurile trase de cai albi, mi-am dat seama că ar trebui să-i urmez.

Am coborât de pe vas și le-am cerut scuze celor care așteptaseră în zadar după mine, dar le-am spus că mi-ar face mare plăcere să merg pe jos, având în vedere aleea superbă plină de copaci ce se întindea de-a lungul țărmului, până la castel. Nu erau mai mult de cinci, șase sute de metri, iar ca bagaj, eu nu aveam decât o geantă sport în care aveam rochia, o pereche de pantofi, niște farduri și ceva lenjerie de corp.

Iată că ajunsesem în sfârșit la nici 600 de metri de cel pe care așteptasem nouăsprezece ani să-l întâlnesc. Involuntar, bătăile inimii crescuseră la număr și aveam deja o senzație ciudată că nu prea mai am aer. Tocmai de aceea era foarte bine că urma să merg pe jos și să mă liniștesc. Când am ajuns la castel, am rămas plăcut surprinsă încă de când am pășit în curte. Două porți imense din fier forjat, larg deschise permiteau accesul în curtea castelului.

O scară largă, în evantai plină cu ghivece imense de flori trebuia urcată pentru a putea ajunge la ușa principală.

La intrare, doi valeți, dacă pot să le spun așa, întrucât erau îmbrăcați parcă identic ca cei din filmele cu mușchetari, făcură o plecăciune și mă întrebă politicos cum mă cheamă.

După ce le-am spus numele, s-au uitat pe o listă cu cel puțin 200 de invitați și unul dintre ei îmi spuse:

– Dumneavoastră veți fi cazată la etajul întâi, în cea mai bună cameră a castelului, camera reginei. Vă va conduce imediat cineva până acolo.

– Vă mulțumesc frumos, am rostit eu.

– Noi vă mulțumim că ați venit.

Imediat, de nicăieri a apărut un al treilea valet îmbrăcat identic cu ceilalți doi, care m-a rugat frumos să îl urmez.

– Este ora 16.00, îmi spuse valetul în momentul în care am ajuns în dreptul camerei. O să vă rugăm să coborâți la ora 18.00, atunci când va începe petrecerea. Domnul Phillip de Orleans ține foarte mult să-și salute toți invitații la începutul petrecerii.

– Așa voi face negreșit, m-am trezit răspunzând involuntar.

Castelul fusese clădit într-adevăr de un arhitect foarte priceput. Deși era înălțat pe trei nivele, având o scară impunătoare ce urca la fiecare nivel, felul inexplicabil în care fusese construit te făcea să te simți ca acasă. Îți dădea senzația de intimitate. Ți se părea prea normal să urci pe acele trepte de marmură imaculate și să calci pe acele covoare pufoase, ce păreau că fuseseră cumpărate special pentru această petrecere.

Când am pășit în cameră am rămas și mai impresionată decât până atunci. Arăta exact ca încăperea unei adevărate regine. Trebuie să fi avut pe puțin 100 de metri pătrați. Cele trei ferestre imense lăsau lumina să intre din belșug. În mijlocul camerei era așezat un pat imens ce părea de cel puțin patru persoane. Era destul de înalt și, pentru a te putea sui în el, trebuia să urci trei trepte îmbrăcate în mătase roșie. Tot din mătase, numai că de data asta de un alb ireal, de parcă nu fuseseră niciodată utilizate până atunci, erau cearșafurile și pernele. Pe peretele din stânga patului era așezată o măsuță special amenajată pentru a te putea farda în voie. Spun măsuță, datorită înălțimii sale reduse, căci avea pe puțin trei metri lungime și era plină de farduri. Pe partea opusă, o altă oglindă în care te puteai privi în timp ce mergeai acoperea întregul perete. Ceilalți pereți erau îmbrăcați în mătase. Câteva tablouri desăvârșeau priveliștea.

„Acum îmi dau seama de ce taximetristul îmi spunea că o petrecere aici costa o avere. Păi numai să întreții un asemenea castel cred că într-adevăr costă enorm.”

Am făcut baie într-o cadă ce părea sau poate chiar era din cel mai scump porțelan ce se găsește pe această planetă. Robineții, nu sunt sigură, dar eu cred că erau din aur sau, dacă nu, atunci erau cu siguranță aurii. Cu greu m-am îndurat să ies de acolo. M-am fardat foarte discret fără să mă grăbesc și apoi m-am îmbrăcat cu rochia mea superbă.

Părea făcută cu adevărat pentru astfel de evenimente. Uitându-mă în oglinda imensă din cameră, mă puteam vedea în întregime. Mama chiar se pricepea să facă rochii deosebite, iar această rochie era mult mai potrivită pentru acest eveniment decât pentru cel pentru care fusese creată inițial.

În „camera reginei”, așa cum o denumiseră vafeții, stătea acum într-adevăr o regină. Mai bine zis o prințesă. Oricât mă uitam în oglindă, nu puteam găsi nici cel mai mic cusur la mine. Mă gândeam că dacă și mie mi se părea că sunt frumoasă îmbrăcată așa, ce mai puteau să zică ceilalți invitați. Abia așteptam să le văd reacția.

Un orologiu vechi din castel a început să bată. Involuntar, am început să-i număr bătăile. Șase bătăi. Dumnezeuule, au trecut deja cele două ore? Dacă până să ajung la Paris mi se părea că nu mai trecea timpul, acum aveam senzația că zboară. Când am intrat în cameră m-am gândit că o să înnebunesc de plictiseală două ore și acum, deja timpul se scursese.

Zece minute am stat cu mâna pe clanță. Eram împietrită. Nu aveam efectiv curaj să apăs pe ea. Eu, care venisem hotărâtă să-l cunosc pe cel care a părăsit-o pe mama, stăteam încremenită în fața unei uși.

„Dacă nu voi avea curaj să ies din cameră? Nu ar fi totuși mai bine să plec mâine de aici fără să-și dea nimeni seama că am venit? Dacă totuși mama a avut dreptate și cel mai bine pentru mine ar fi să nu-mi cunosc tatăl niciodată?”

Am închis ochii și am început să mă gândesc la toată copilăria mea petrecută fără tată, la bucuria celorlalți colegi atunci când îi aștepta tatăl lor, la ziua în care am găsit-o pe mama plângând în hohote, la ochii ei întotdeauna triști.

„Este mai bine să rămân ca o lașă în cameră?”

Încet, încet sângele a început să-mi clocotească în vene.

„Gata. Ajunge!”

Am deschis ușa larg și, cu capul drept și mersul hotărât, m-am îndreptat spre scara care ducea la parter. Când am ajuns în dreptul ei, dintr-un unghi de patruzeci și cinci de grade l-am observat pe el. Un grup de aproximativ zece persoane erau în jurul lui și cu siguranță îi adresau tot felul de amabilități.

Planul meu era ca atunci când ajungeam în dreptul lui să-i spun cine sunt și să-l întreb cu voce tare de ce m-a părăsit pe mine și pe mama.

Gata, acum aveam curaj. Doar pentru asta venisem.

Deja coborâsem primele două trepte ale scării. În total nu cred că erau mai mult de șaisprezece sau șaptesprezece trepte. El stătea la aproximativ doi metri distanță de ultima treaptă, puțin în partea dreaptă a scării.

Pe măsură ce coboram treptele, fusesem deja remarcată și, încet, toate privirile se întorceau spre mine. Simțeam cum în jur de patru sute de perechi de ochi se întorceau către mine; cu excepția unui singur om. Cel al cărui privire o doream cel mai mult. Când mai aveam de coborât ultimele patru trepte, am simțit cum, în sfârșit, ochii lui se ridică spre mine. Mă uitam fix spre el așteptând să ni se încrucișeze în sfârșit privirile.

M-am oprit pe cea de-a treia treaptă pentru a avea avantajul de a-l privi de sus. Parcă a durat o veșnicie până ce privirea lui a întâlnit-o pe a mea. În clipa când ochii ni s-au intersectat, am observat tristețea și plictiseala din expresia lui. Am simțit că prezența lui la această petrecere era numai din obligație, pentru protocol. Nu se citea în ochii lui nicio bucurie. Între poza pe care o văzusem pe internet și imaginea pe care o aveam acum în fața ochilor era o diferență ca de la cer la pământ. Ochii aceștia vii erau de zece ori mai triști decât cei din poză. Și atunci, ca și acum, zâmbea. Un zâmbet atât de trist, încât nu poate fi descris în cuvinte.

Aceeași privire ca cea a domnului Papastratos. Identică. Aceeași privire ca cea a mamei mele atunci când am surprins-o plângând. Și totuși, era atât de frumos. Era un bărbat minunat. Frumusețea lui masca cumva în mare parte acea tristețe. Numai

cine îl cunoștea cu adevărat putea citi dincolo de zâmbetul lui. Iar mie, care nu îl mai văzusem niciodată, mi se părea că îl cunosc deja de-o viață. Mi se părea că-l știu dintotdeauna. În clipa asta, nu voiam decât să-l iau în brațe și să dorm cu el la fel cum am dormit în aceea noapte cu mama mea.

Nu voiam decât să-l fac să zâmbească. Să-i spun: „Tată eu sunt fiica ta și am venit până aici doar ca să te iubesc.”

Când m-a văzut, patru sau cinci secunde nu a reacționat în niciun fel. Am crezut inițial că nu mă recunoaște. Apoi am observat cum tresare puternic și își pierde echilibrul, gata să se prăbușească la podea. Norocul lui a fost că un valet din apropiere s-a repezit și l-a susținut. Ochii i s-au împăienjenit și, în colțul unui ochi i s-a format o lacrimă. Cum toți ochii erau ațintiți asupra mea, am fost singura care a observat ce i se întâmplă.

Atunci i-am auzit pentru prima oară glasul. Era plăcut, o voce foarte caldă și duioasă a șoptit: „Lorene”.

„Ce? ... Poftim? Acest om mă vede pentru prima dată și pronunță numele unei alte femei? Asta e incredibil! Nu, așa ceva nu se poate.”

– Unde ai fost? îmi spuse el tot în șoptă. Am crezut că te-am pierdut pentru totdeauna. De ce ai plecat?

„Omul ăsta e dus? Cum poate să mă confunde cu altă femeie? Cu cine știe ce femeie care poate l-a părăsit? De aceea era scris pe vas numele „Lorene?”

„Gata, asta nu o să accept. Merită să trec pe lângă el, să-l ignor pur și simplu în fața atâtor invitați și să plec de la petrecere. A fost o greșeală că am venit. Până la urmă știa mama de ce nu vrea să-mi povestească nimic despre acest om.”

Și, brusc, am început să cobor cele trei trepte care ne mai despărțeau, hotărâtă să duc la capăt planul pe care îl concepusem ad-hoc. Când am ajuns la aproximativ o jumătate de metru de el, aproape clocotind de nervi, mi-a trecut prin fața ochilor o amintire de când eram în clasa a treia și abia învățasem să citesc. Luasem permisul de conducere al mamei și, ca să-i arăt că știu să citesc, am început să-i pronunț numele: Miller Ashley Lorene.

„Lorene“ – ce nume frumos ai, mami!

Aș vrea să te strig și eu așa. Pot? Lorene?

Râdeam.

În clipa în care am terminat de pronunțat numele, mama, cu aceeași privire ca și cea de acum a tatălui meu, mi-a smuls permisul din mână și a izbucnit în lacrimi.

Degeaba am încercat eu să o iau în brațe și să-i spun că nu am vrut să o supăr.

– Iartă-mă, mami. Nu o să-ți spun niciodată așa, dacă te superi așa de rău.

– Iartă-mă, fetița mea. Tu nu ai nicio vină.

Îmi amintesc că a plâns așa, până aproape după miezul nopții, când am adormit.

A doua zi, s-a dus la poliție și, când am crescut mai mare, am observat că pe permisul ei de conducere nu mai apărea cel de-al doilea nume, „Lorene”.

Abia acum mi-am dat seama de ce.

„Nimeni nu o mai strigase așa, decât tatăl meu. Acum am înțeles în sfârșit adevărul. Dar ce secret se află în spatele acestei iubiri imense, de nu au putut fi împreună? Cine a putut rupe o asemenea dragoste de a trebuit ca unul să stea în America și celălalt în Europa?”

Nu am mai putut decât să-l iau în brațe și să-i șoptesc încet la ureche:

– Nu sunt, Lorene. Sunt...

Un nod imens mi se pusese în gât. Avea un miros atât de aparte.

„Ce plan mi-am făcut eu și cum a decurs totul...”

Pur și simplu fusesem luată prin surprindere. Nu mă așteptam ca lucrurile să ia o asemenea întorsătură. Am fost atât de impresionată de când l-am văzut, încât acum când mă aflam la o distanță atât de mică de el, abia am putut să-i spun în șoaptă: eu sunt fiica ta și mama mea este cea care poartă numele Lorene. Spusesem totul atât de încet, încât inițial am crezut că nu a auzit.

A fost prea mult pentru el. Dacă la început i se păruse că vede o stafie, acum era de-a dreptul bulversat. Abia a mai putut să zică: „Tu? Ești fata mea?”, și ochii i s-au umplut de lacrimi de bucurie.

– Vino cu mine, nu putem să lăsăm invitații să ne vadă așa, mi-a spus repede, m-a luat ușor de mână și m-a dus într-o mică încăpere aflată în spatele scărilor.

– Tu chiar ești? De unde ai știut să vii aici? Și de ce abia acum?

– Am primit invitația, i-am șoptit eu.

– Invitația? De unde ai primit tu invitația? De la cine?

Cum, el mă întreba pe mine?

Toate întrebările pe care dorisem eu să i le pun de fapt mi le punea el mie. Cineva se pare că pusese totul la cale. Dar cine?

„Mama nu mai știa nimic de existența lui, părinții lui, din ce reușisem să scot de la mama, nu o cunoscuseră niciodată, iar el nu știa nici măcar că exist...”

Dar totuși, plicul venise din Franța. E clar că cineva a știut de existența mea și totuși a preferat ca timp de nouăsprezece ani să țină ascuns acest secret.”

– Tată, din prima clipa când te-am văzut mi-am dat seama că nu ești tu vinovat de despărțirea de mama.

Din primul moment în care m-a văzut, a știut, a simțit și el că sunt fiica lui. De fapt, nu era prea greu pentru că, după cum lesne v-ați dat seama, semănam leit cu mama mea.

Fără să mai aștepte vreun răspuns de la mine, m-a luat în brațe și a început să mă sărute minute în șir. Pe cap, pe mâini, pe obraji, cât pentru toată copilăria în care nu fusese alături de mine. Apoi se oprea, se uita din nou la mine: „Ești la fel de frumoasă ca mama ta”. Și iar mă săruta.

– Dar tată, de ce ? Am făcut tot drumul ăsta din America, doar să-ți pun această întrebare: De ce? De ce te-ai despărțit de mama?

– Avem mâine toată ziua la dispoziție. Îți promit. Vom sta doar noi doi și vei afla tot adevărul. Îți jur. Nu te voi minți și nu voi omite nimic, fata mea dragă.

Și iar mă săruta.

– De acum, pentru nimic în lume nu ne vom mai despărți. Nu am înțeles niciodată de ce mama ta a ales să plece, îmi spuse el cu tristețe în glas. Am pierdut, pe lângă dragostea vieții mele, și dragostea ta. Și toată copilăria ta. Câți ani ai?

– Am nouăsprezece ani, tată.

– Nouăsprezece ani... Seara asta nu vreau să mi-o strice nimeni. Este cel mai frumos cadou pe care îl puteam primi de ziua mea. Cea mai fericită zi din ultimii nouăsprezece ani! Măine îți voi povesti totul, îmi tot repeta el.

Și apoi m-a luat de mână și m-a dus val vârtej până la jumătatea scărilor. Radia de fericire. Dacă cineva se uitase atent la el înainte să mă întâlnească și apoi îl vedea acum, nu l-ar mai fi recunoscut. Părea cu cel puțin cu zece ani mai tânăr. Ochii îi radiau de bucurie.

Din trei pași era deja la jumătatea scărilor.

Cu un gest elegant, făcu ca orchestra să se oprească din cântat.

– Vă rog frumos..., toată lumea să fie puțin atentă la mine...

Apoi a tăcut până s-a făcut liniște totală în încăpere.

– În seara aceasta vreau să vă anunț ceva foarte important. În seara asta, sunt fericit. Pot să spun fără să greșesc că sunt cel mai fericit om din lume.

Văzându-mă lângă el și văzând cum radia de bucurie, toată lumea a crezut că poate în sfârșit și-a întâlnit dragostea. La felul cum arăta și la cât era de bogat era, nimeni nu cred că vedea un impediment în vârsta mea. La urma urmei, chiar printre cei de față erau unii mai în vârstă poate cu zece ani decât el și cu iubite de vârsta mea sau poate chiar mai tinere.

Fără să mai aștepte să termine, deja unii dintre prietenii lui apropiați au început să aplaude și să-l felicite.

– În sfârșit, credeam că nu mai îți revii niciodată. Bravo!

La cât de fericit era, nici măcar nu auzea ce spun ceilalți.

– Vreau să vă spun că astăzi, cu ajutorul lui Dumnezeu... urmă o pauză de câteva momente... mi-am regăsit fiica.

Dacă până atunci toți îl felicitau și îi urau de toate, când a pronunțat cuvântul fiică, a amuțit întreaga asistență. Erau în încăpere peste două sute de persoane. În acel moment, parcă la comandă, cineva îi pusese pe toți să-și țină respirația: cinci secunde, zece secunde, nu se auzi nici măcar o muscă.

– Această fată superbă este fata mea. Are nouăsprezece ani... și o cheamă...

În acel moment, el realizează că nici măcar nu mă întrebasesc cum mă cheamă.

Rămase o clipa blocat. Dându-și seama de penibilul situației, spuse repede:

– O cheamă Lorene.

Neavând cum să întreb cum mă cheamă de față cu toți, a spus singurul nume pe care îl avea în minte. Pe care îl avusese o viață întreagă... „Lorene”.

Văzând că nimeni nu clintește și totodată că nimeni nu îl crede, așteptând parcă să spună pe final că este o glumă, el simți nevoia să precizeze:

– Sunt mai mulți în această încăpere, prieteni cu mine de acum douăzeci și trei, douăzeci și patru de ani, și unii dintre colegii de școală, care au cunoscut-o pe mama ei. Acum douăzeci de ani trebuia să ne căsătorim.

– Mi-o amintesc perfect, se auzi din sală.

– Este leit mama ei...

– Incredibil.

– Coborâți și voi de acolo să o vedem și noi mai de aproape, se auzi din mulțime o voce parcă sugrumată de emoție.

Am aflat mai târziu că îl chema Michell și era cel mai bun prieten al tatălui meu, încă din copilărie. Acesta veni cu brațele larg deschise, mă luă în brațe și mă strânse tare la piept.

– După cât a suferit anii ăștia după mama ta, merită și el o așa bucurie. De ce ai așteptat până acum?

– Mama ei este acea Lorene din anul doi de la Academia de arte, cu care tot spuneai tu că te vei căsători? Întrebă din mulțime un alt prieten de al lui.

Mama ta nu avea ochi decât pentru el. Toți muream de invidie, îmi șopti la ureche Michell.

– Felicitări pentru că ți-ai regăsit în sfârșit fiica, se auzi vocea unui alt prieten!!!

Având confirmarea celor mai buni prieteni de-ai lui, deja nu se mai îndoia nimeni de veridicitatea celor spuse.

Rând pe rând, au venit toți să mă felicite. Îmi regăsisem în sfârșit tatăl. Toți erau curioși să mă vadă de aproape și să mă ia în brațe.

Mă așteptam la orice, dar la o asemenea primire, niciodată. Erau sinceri, prietenoși, și mai ales bucuroși pentru tatăl meu. Mă simțeam cu adevărat ca într-o familie. Ca într-o familie imensă. Înconjurată de dragoste adevărată.

Asta da știre de presă. Dacă ar fi existat un singur reprezentant al vreunui ziar cu siguranță că mâine s-ar fi aflat în tot Parisul că miliardarul Phillip de Orleans și-a regăsit fiica după nouăsprezece ani.

Având în vedere că la această petrecere erau invitați cei mai buni și mai apropiați prieteni de-ai tatălui meu, acesta i-a rugat să păstreze secretul, urmând să hotărască el când și cum va anunța oficial asta.

Eram atât de fericită! Și totuși, în acea stare de euforie, pentru o fracțiune de secundă mi-a trecut prin fața ochilor scena când am surprins-o pe mama plângând. Eram convinsă că îl iubea enorm pe tata, dar felul în care se exprimase el, că ea preferase să plece, fără să dea nicio explicație, părea foarte, foarte ciudat. Trebuia să aflui adevărul cât mai repede. Undeva, cineva, cumva s-a amestecat și le-a distrus dragostea. Se părea că Papastratos avusese dreptate.

La un moment dat, tatăl meu, dându-și seama că totul devenise destul de obositor pentru mine, a făcut un semn discret orchestrei și le-a spus în glumă celor care tot veneau să mă cunoască: Vreau să mă lăsați în seara asta să dansez cu fiica mea. De mâine aveți tot timpul să o cunoașteți. Va sta numai lângă mine, vă promit.

– Lorene, acorzi primul dans tatălui tău?

– Da tată, desigur, dar să știi că nu mă cheamă Lorene, i-am șoptit eu la ureche.

– Știi, dar acum am apucat să spun tuturor că te cheamă așa. O să vedem de mâine cum o să dregem asta. Nu-i așa grav, îmi spuse el râzând și, luându-mă de mijloc, mă duse în pași de dans până în mijlocul salonului. Dacă trebuie, eu nu am nimic împotriva să-ți trecem și acest nume în acte.

Am zâmbit ușor, aducându-mi aminte cum mama nu știuse cum să-l șteargă mai repede.

– Un pahar de șampanie ciocnim și noi în cinstea regăsirii? mă întrebă tata și, în clipa următoare, de nicăieri, avea în mână două pahare de șampanie.

Era de nerecunoscut. Era tânăr, era frumos, era fericit. Ca femeie, nu aveai cum să nu-l iubești. Și nici ca fiică. Era imposibil.

Am băut din acel pahar cu atâta bucurie încât, dintr-o înghițitură, l-am golit. Uitasem că nu mâncasem nimic de dimineață. Dar cui îi mai păsa de asta? Cui îi mai păsa de ceva?

Bucuria, dansul, șampania mă făceau să fiu în al nouălea cer. Ne învârteam în pași de dans prin tot salonul și toți prietenii lui simțindu-l, văzându-l cât este de bucuros că m-a regăsit, ne-au lăsat în pace. Se vedea de la o poștă că eram fericiți și că nu vrem decât să fim singuri și să recuperăm acești nouăsprezece ani pierduți.

La un moment dat, oboseala și-a spus cuvântul. Tata a observat primul că sunt obosită. Deja instinctul patern intrase în funcțiune.

– Fata mea, este trecut de ora unu noaptea și, ca părinte, nu mai pot să te las să nu dormi, glumi el. Te conduc până în cameră. Măine dimineață după ce te vei trezi vom avea tot timpul la dispoziție pentru a vorbi.

M-a însoțit până la ușa camerei și, în pragul ușii, l-am auzit soptind:

– Camera reginei. Foarte ciudat. Măine va trebui să aflăm cine s-a ocupat în așa amănunt de invitații, astfel încât să primești cea mai frumoasă cameră din palat. E clar că cineva a știut cine ești și a vrut să te simți foarte bine în seara aceasta. Devenise brusc serios și îngândurat. Sper că a făcut totul numai cu gânduri bune. Măine dimineață mă voi ocupa de asta. Apoi sunt numai al tău, fetița mea dragă. M-a sărutat pe frunte și atunci mi-am dat seama că vrea să-mi spună noapte bună.

– Tată, nu o să pot dormi.

– De ce?

– Spune-mi, în seara asta de ce v-ați despărțit? De nouăsprezece ani aștept să te întreb asta.

– Mama ta, înainte cu o săptămână să dispară într-un mod de-a dreptul inexplicabil, s-a simțit foarte rău. Inițial, am crezut că

este foarte bolnavă și am rugat-o să mergem la doctor. Nu a vrut sub nicio formă. Tot îmi spunea că a mâncat ceva ce nu i-a priit și că de aceea îi era greață dar, după cinci zile, văzând că tot vomită și că a slăbit cinci kg, a acceptat. Acea zi, nu o voi uita niciodată. Nu ar fi trebuit să o las nicio clipă singură. Hotărâserăm ca după prânz să mergem la spital pentru a face niște investigații. În acea dimineață s-a întâmplat un lucru foarte straniu. Am primit un telefon să vin urgent acasă pentru că mama mea, bunica ta adică, se simțea foarte rău.

Cum se putea așa ceva?

Ambele femei din viața mea, pe care le iubeam, să se simtă rău în același timp. Am hotărât singur, fără să-i mai spun și mamei tale, să mă duc acasă să văd cum se simte mama, să văd dacă are nevoie de ceva și apoi să mă întorc și să merg la spital cu Lorene. Am calculat astfel încât în jurul orei doisprezece și treizeci de minute să fiu înapoi. Programarea era făcută pentru ora paisprezece și treizeci de minute. I-am spus mamei tale că, dacă se întâmplă ceva, orice, să mă sune și mă întorc imediat, dar că am ceva urgent de rezolvat. Pentru a nu-și face griji, deși a insistat, nu am vrut să-i spun unde mă duc. I-am spus doar că până la ora doisprezece și treizeci de minute mă întorc înapoi și, dacă este nevoie, i-am repetat, poate să mă sune în orice moment. Și am plecat.

Ideea este că, odată ajuns acasă, mama mea nu mai era acolo. Fusese dusă deja la spital. Am alergat într-un suflet la spital, unde mi s-a spus că intrase deja în operație și că nu pot intra, dar că totul era în regulă. Riscul deja trecuse și nu era nicio problemă dacă urma să vin să o văd după ora optsprezece. Până atunci nu-mi rămânea decât să aștept. Eram pus în situația de a lua o decizie cu adevărat grea. Să rămân la spital și să aștept ca mama să iasă din operație și să amân programarea pe care o făcusem mamei tale sau să mă duc la spital cu mama ta și să mă întorc după aceea să văd cum se simte mama mea.

– Și ai rămas să vezi cum a decurs operația mamei tale, nu?

Nu. Am hotărât să merg cu mama ta la spital, urmând să mă întorc după aceea la mama. Timpul deja trecuse, mama ta nu mă sunase, așa că am hotărât să o sun eu și să îi spun ce s-a întâmplat. Numai că telefonul nu-l luasem cu mine în spital, ci îl lăsasem, din obișnuință, ca de atâtea alte ori, între scaune. Nu-mi dau seama

dacă din grabă sau nu, se pare că am uitat să încui ușa mașinii și, când am ajuns, telefonul nu mai era acolo. Cineva îl furase. Ceasul mașinii arăta deja ora treisprezece. Îi promisesem mamei tale că ajung înapoi până la ora doisprezece și treizeci de minute, și iată că mai aveam nevoie de încă cel puțin o oră până să ajung înapoi la ea. Deci mai devreme de ora paisprezece nu aveam cum să ajung. M-am suit în mașină cu gândul să conduc cât mai repede, fără să mă gândesc o clipă să caut un telefon ca să o sun pe mama ta și să o liniștesc. M-am gândit că, decât să pierd timpul căutând un telefon, mai bine ajung mai repede la ea. După cum cred că ți-ai dat deja seama, când am ajuns, în jurul orei paisprezece, mama ta nu mai era acolo.

Te rog acum să te odihnești, și mâine vom sta și vom vorbi toată ziua. Ți-am promis.

Am adormit destul de greu, cu mii de întrebări în cap.

„De ce a fugit? De ce a ținut secret și nu a vrut să-mi povestească nimic?“

Capitolul 2

Când m-am trezit, era trecut de ora zece.

M-am îmbrăcat într-o pereche de blugi și într-un tricou, și am coborât repede scările să îl caut pe tata. Abia așteptam să-l văd și să-mi povestească despre el și mama.

– Bună dimineața, m-a salutat un domn care se părea că nu aștepta decât ca eu să mă trezesc.

– Bună dimineața, știți unde este tatăl meu?

– A plecat de dimineață și a spus că în jur de ora treisprezece se va întoarce. Avea ceva important de rezolvat. Mi-a spus că știți dumneavoastră ce anume. Până atunci m-a rugat să mă asigur că veți mânca tot ce doriți și numai după aceea să vă las să vizitați împrejurimile. Tot ce aveți nevoie, trebuie doar să-mi spuneți mie și se rezolvă.

„Tata, se poartă cu mine ca și cum aș fi o fetiță. A uitat oare că i-am spus că am nouăsprezece ani?”

– Dar unde sunt ceilalți invitați? Nu trebuiau să mai stea și astăzi?

– Ce pot să vă spun este că au plecat cu toții la primele ore ale dimineții. Urmează ca după ce se întoarce domnul Phillip De Orleans să mergeți la reședința domniei sale. Am înțeles că a organizat acolo o petrecere cu toată familia sa și apropiați de-ai domniei sale, unde urmează să vă prezinte pe dumneavoastră. Vor fi peste șase sute de persoane. Au fost invitate mai multe televiziuni și presa.

„Ce? Televiziuni? Presă? Într-adevăr, tatăl meu se pare că este un om foarte important.”

„Rochie. Ce mă fac? Eu am luat cu mine o singură rochie. Vor râde toți de mine. Cum o să apar îmbrăcată în aceeași rochie ca și seara trecută?”

– Vă rog să poftiți și să serviți masa.

Am fost condusă într-o altă încăpere unde se afla o masă de cel puțin douăzeci de persoane plină cu bunătați.

La ce foame îmi era, cu greu m-am abținut să nu mă reped la toate acele bunătați. Abia când am văzut atâta mâncare am conștientizat că ieri nu mâncasem absolut nimic.

– Mă scuzați, sunt în apropiere. Dacă aveți nevoie de mine sau dacă doriți să vă mai aduc ceva, vă rog să sunați din clopoțelul care se află pe masă.

Când am terminat de mâncat, am ieșit direct în curtea castelului. Îmi luasem cu mine atât telefonul, cât și pașaportul. Cine știe, cum nu cunoșteam zona mă puteam rătăci. Chiar dacă nu aveam de gând să mă îndepărtez prea mult de castel, nu era rău să le am cu mine. Le-am pus împreună cu un ruj și un rimel într-o gentuță minusculă de umăr. O seră imensă cu flori de toate culorile mi-a atras privirile. Cred că am stat pe puțin treizeci de minute în acel loc plin de parfum. Nu mă mai săturam mirosindu-le.

„Gata. Poate nu mă mai întorc niciodată pe insula asta, așa că trebuie neapărat să o vizitez.”

L-am văzut pe majordom la un balcon uitându-se la mine și i-am făcut semn cu mâna că ies din castel. I-am arătat două degete, semn că în două ore mă întorc.

– Duceți-vă liniștită, că atunci când va veni tatăl dumneavoastră, venim cu o mașină și vă recuperăm, îmi strigă acesta.

Am ieșit din curte cu zâmbetul pe buze, hotărâtă să mă duc spre o zonă a insulei unde observasem ieri de pe vapor că se mai află un port mai mic. Cred că până acolo nu puteau fi mai mult de doi kilometri.

Copacii și vegetația, aleile, leagănele și balansoarele la tot pasul, păunii și tot felul de păsărele care păreau că nu au nicio teamă de oameni făceau din această insulă un loc cu adevărat deosebit.

Am parcurs relativ repede cei doi kilometri pe care i-am aproximativat eu până la acel port. Nu eram deloc îngrijorată că am să obolesc la întoarcere. Îl puteam aștepta pe tata pe o bancă pe malul apei sau pe un sezlong, dacă nu voiam să parcurg aceeași distanță în sens invers.

Când am ajuns în port, am observat că nici aici nu erau prea multe vase. De fapt era o singură barcă cu motor legată de un ponton.

M-am așezat pe o bancă în apropierea portului și priveam bărcile și iahturile care se vedeau în depărtare.

Gândurile îmi zburară spre State. Către mama. Habar nu avea unde sunt. Nici prin cap nu-i trecea măcar că pot fi la o distanță așa de mare de ea. Am convins-o să mă lase să mă duc cu mai multe prietene într-o excursie, pentru trei-patru zile. Având în vedere că nu era pentru prima dată și chiar plecasem de câteva ori în timpul vacanței din anul precedent cu prietenele mele, nici prin cap nu i-a trecut că o mint. A fost perfect, mai ales că în perioada cât am muncit la restaurant nu am putut pleca nicăieri. Am pregătit-o din timp și i-am spus că vom merge într-o zonă în care nu există rețea de telefonie mobilă. Nu era pentru prima dată când nu o sunam trei-patru zile la rând. Odată am plecat într-o tabără cu mai multe fete și băieți, în care am stat șapte zile. Atunci a fost destul de îngrijorată dar, văzând că nu s-a întâmplat nimic, nu și-a mai făcut griji ulterior. Avea încredere deplină în mine și știa că am o gândire matură. Știa că sunt rațională, că nu beau niciodată alcool și că nu suport țigările. Iar de băieți nu-și făcea nicio problemă. Știa că nu intru în nicio discuție cu sexul opus decât dacă simțeam că este ceva serios.

„O voi suna imediat ce voi ajunge înapoi la aeroport.”

Îmi planificasem să lipsesc în total trei zile, și apoi să mă întorc în State și să îi povestesc totul, după care să încerc să o conving să se întoarcă cu mine la Paris. În aceste trei zile eram hotărâtă să aflu adevărul, mai ales că știam că tatăl meu plecase tocmai pentru a afla cine a trimis invitația. Eram deja convinsă că nu putea fi decât cineva din familia lui. Dar cine? Răbdare până diseară. Atât trebuia, să am răbdare.

Abia acum înțelegeam de ce mama mea nu-și semna creațiile cu propriul ei nume. Deși orice om dorește, atunci când realizează ceva, să i se recunoască meritele și implicit să-i fie cunoscut numele, ea nu o făcea. Din contra, evita acest lucru. Nu voia să fie găsită. Se temea că tatăl meu va afla unde este și va veni să-i ceară o explicație. Dar de ce să se ascundă dacă îl iubea atât de mult?

Un râs puternic și un plescăit de apă m-au trezit la realitate. Urmară apoi mai multe râsete de copii. Mi-am ridicat privirea pentru a vedea ce se întâmplă. Cine putea să facă atâta zarvă pe această insulă pustie? În dreapta mea, am observat o construcție din beton, un tobogan, pe care se urcaseră trei, ba nu, patru copii în jurul vârstei de zece, unsprezece ani și cred că aveau intenția să își dea drumul pe el și să cadă în apă. Râdeau cu poftă pentru că primul care căzuse în apă părea că alunecase și își pierduse echilibrul. În loc să cadă pe tobogan, cu o săritură, tocmai de acolo, de sus, se aruncase direct în ocean. Când a ieșit la suprafață, am observat că de fapt nu era tocmai un copil. Era probabil un frate mai mare sau poate tatăl acelor copii. Nu. Ar fi însemnat să-i fi conceput pe la vârsta de șaptesprezece, optsprezece ani. Părea în jurul vârstei de douăzeci și opt, poate douăzeci și nouă de ani. Când a ieșit din apă mi-a atras privirea mai mult decât aș fi vrut. Un brunet frumos cu niște ochi mari, negri și un corp, să nu spun impecabil că ar părea că exagerez, se afla la nici douăzeci de metri de mine. Să fi avut în jur de 1,84-1,86 metri, zvelt ca un înotător de performanță. Se vedea că făcuse sau făcea sport. Felul cum a sărit din apă pe mal și apoi cum a urcat câte patru trepte până sus, m-a făcut să-l compar în minte cu o panteră, sau nu, mai degrabă cu un gladiator. Fără să vreau, m-am ridicat în picioare să-l văd mai bine. Deși nu era niciun obstacol între noi, iar de pe banca pe care stăteam se vedea la fel de bine, iată-mă stând în picioare și holbându-mă la el. Chiar dacă sus se aflau și ceilalți copii, oricine m-ar fi văzut și-ar fi dat seama de la o poștă că nu copiii erau cei la care mă holbam eu. Faptul că eram singura persoană de acolo care îi privea sau felul în care stăteam pironită în picioare și mă uitam fix spre el, nu știu, cert este că i-am atras atenția și și-a îndreptat privirea spre mine. Inevitabil, privirile noastre s-au intersectat. O fracțiune de secundă, atât. Instantaneu, am pus mâinile la ochi și m-am întors cu spatele. Ca și cum aș fi fost prinsă făcând cine știe ce lucru interzis.

„Doamne, ce prostie am putut să fac. Cum să mă întorc cu spatele? Și să mai pun și mâinile la ochi?”

Aș fi putut să fac orice altceva, să întorc puțin capul într-o parte, să mă prefac că vreau să-l întreb ceva, sau pur și simplu să zâmbesc și să las să se înțeleagă că este haios așa cum se joacă cu copiii. Dar nu, eu, în prostia mea, m-am întors cu spatele.

Eu care-l făceam pe oricare băiat din colegiu să lase privirea în jos, eu care puteam să intimidiez orice pretendent mai sigur pe el, care își închipuia că mă poate cuceri doar din priviri, am făcut-o de boacănă.

Să pun mâinile la ochi și să mă întorc și cu spatele.

„Cum să fac așa ceva?”

Dar totuși, ochilor aceia negri și sinceri nu le puteai rezista. Eram la douăzeci metri distanță și efectiv acea privire mă intimidase. Pentru prima oară în viață. Și mă purtasem ca o școlăriță.

Se auziră alte râsete și o nouă căzătură în apă și apoi imediat am auzit zgomotul apei picurând pe malul betonat, fapt ce atesta că cineva ieșise din apă. După timpul care trecuse de când a ieșit din apă, trei, patru, cinci secunde, ar fi trebuit să se audă deja cum urcă scările spre tobogan. Dar, culmea, nu se mai auzea niciun zgomot. Nici măcar un râs de copil.

„Probabil se lovise în cădere și acum copiii erau muți de spaimă și nu mai puteau scoate niciun sunet? Doamne, cum pot să mă gândesc la așa ceva?”

Văzând că timpul trece și nu se mai aude nimic, m-am întors brusc să văd motivul pentru care nu se mișca nimeni. În față mea, la nicio jumătate de metru, cu capul întors spre copii și cu un zâmbet până la urechi, cu un deget dus la buze, semn prin care le cerea copiilor să nu facă nici cel mai mic zgomot, se afla... Adonis, adică... mă scuzați... gladiatorul... Dumnezeuule, se afla acel domn. De aproape părea și mai drăgălaș. Degaja atâta energie... și zâmbetul lui... și ochii... lui erau perfecți.

De ce să nu recunosc, era un bărbat drăguț. Ba nu, vă mint. Era chiar frumos.

Și ce credeți că am făcut? Ce credeți că am putut să fac? Când puteam să fac orice altceva, eu ce am făcut? Cu siguranță nu vă poate trece prin cap.

M-am întors din nou cu spatele și am pus iar mâinile la ochi.

„Ce? Cum să mă întorc din nou cu spatele?”

Da, atât am putut să fac. Să mă întorc cu spatele. Îmi era așa de rușine.

– Mă scuzați, domnișoară, am auzit vocea lui plăcută. Am observat că vă face plăcere să vă uitați la copii cum se joacă.

Atâta franceză înțelegeam și eu.

„Ce drăguț din partea lui. Tot el era cel care încerca să salveze parențele și să mă facă să trec peste acest moment jalnic.”

Trebuia să mă întorc și să încerc să port o conversație civilizată.

Până la urmă nu era așa de greu să schimb două, trei cuvinte cu el și să mă îndepărtez, cu o scuză oarecare.

Mi s-a părut o veșnicie până am strâns curajul să fac o întoarcere de o sută optzeci de grade.

„Precis o să creadă despre mine că sunt o indigenă care locuiește pe această insulă și că este prima oară când văd oamenii...”

Doamne, ce prostii îmi trec prin cap.

Parcă nici să ies din cameră și să-l cunosc pe tatăl meu nu mi s-a părut atât de greu.”

Și încet, cu frică, m-am întors spre el.

Ochișorii lui negri erau tot acolo.

– Eu...să... știți... că... eu... sunt din America... nu din... Franța!

„Nu se poate!! Mai bine tăceam.”

S-a făcut că nu observă fâstâceala mea și a continuat într-o engleză impecabilă:

– Copiii m-au rugat să vă spun că ar vrea foarte mult să vă cunoască.

„Un adevărat cavaler. S-a prefăcut că nu observă că sunt pierdută. Îmi dădea timp să-mi revin. De unde oare să știe o engleză atât de perfectă?”

– Vă mulțumesc, abia am putut îngâna eu. Sigur... și mie mi-ar face plăcere. De fapt asta voiam și eu. De aceea mă uitam. La copii, în niciun caz la dumneavoastră.”

Nici dacă aș fi căutat să-i spun clar că mă holbam fix la el nu o puteam face mai bine decât cu această minciună incredibilă.

Zâmbea în colțul gurii întredeschise, lăsând să se vadă niște dinți albi, superbi. Impecabili.

„Oare acest domn nu are niciun defect?”

Nu. Involuntar am închis ochii.

– Mă scuzați din nou, dacă cumva va simțiți stânjenită...
înțeleg...

– Nu, nu, nu!

„Cum să mă reped să răspund așa repede?”

Deja zâmbea de-a binelea. De fapt râdea. Și se abținea să nu râdă în hohote. Vedeam asta clar și ar fi trebuit să mă înfurie această aroganță.

– Dumneavoastră, sunteți domnișoara...? și a lăsat propoziția în suspensie, pentru a-mi spune eu numele.

– Aaa da... eu... sunt... adică... mă cheamă... Lorene. Da, Lorene... chiar așa mă cheamă.

Ce să mai zic, nu am fost în stare nici măcar să-i spun numele meu real, așa emoții aveam. Dar cum să-mi vină în cap numele Lorene?

– Dumneavoastră cine sunteți, domnule, cum vă numiți?

„În sfârșit, prima propoziție din șapte cuvinte, inteligibilă. Nu pot să cred că am reușit.”

– Numele meu este Ludovic.

– Îmi pare bine. Aveți un nume, foarte frumos.

– Mulțumesc și numele dumneavoastră este foarte frumos. Haideti să mergem, să vă fac cunoștință cu băieții.

– Da, sigur că da, cu plăcere.

Și, în modul cel mai normal cu putință, îmi întinse o mână.

L-am apucat repede, mult prea repede, de parcă mi-era frică să nu cumva să se răzgândească.

„Nu din nou. A câta greșală făcusem, oare? Și câte mai urma să fac?”

Cu cealaltă mână am deschis ușor geanta cu gândul de a lua rujul și a încerca să-mi înroșesc buzele, atunci când nu va fi el atent.

„Cât de important poate fi rujul acum? O să mă prindă cu siguranță exact în momentul în care o să duc rujul la buze. Sunt sigură. Și o să râdă și mai rău.”

– Vă deranjează dacă vă întreb cu ce ocazie sunteți pe această insulă?

Și atunci, din nu știu ce motiv, poate inconștient, poate prostia sau poate pentru a nu mă face de rușine că sunt fiica unui miliardar și nu pot să scot trei vorbe, și poate gândindu-mă că mai târziu, după ce o mă liniștesc, o să-i spun oricum adevărul, m-am trezit vorbind singură: „Știți, a fost o petrecere aseară la castel și eu mă ocup de curățenie. De fapt suntem o echipă întregă. Eu am terminat mai devreme toată treaba și am zis să admir puțin peisajul din jurul acestei insule.”

Cum am putut să scot pe gură o asemenea aberație? Nu, nu am cum să fac asta. Până apuc eu să-i spun adevărul, îl pierd pentru totdeauna.

Am simțit o mică tresărire a mâinii cu care mă ținea, în momentul în care a auzit cu ce mă ocup.

Ciudat a fost și faptul că am urcat până sus pe tobogan, fără să simt nici cea mai mică frică de înălțime.

Super. O fi din cauză că am mers cu avionul și mi-a dispărut frica. Sau acest bărbat are puteri miraculoase asupra mea?

Acolo sus erau patru băieți. Toți simpatici foc. Se uitau la noi cu subînțeles și zâmbeau. Chiar așa vizibil era faptul că îmi plăcea de acest Ludovic? Căci adevărul era că îmi făcusem o părere foarte bună despre el. Am dat mâna pe rând cu toți copiii. Nu știa niciunul engleză, spre bucuria mea, căci nu aș fi putut purta o conversație nici măcar cu acei copii cu vârsta de maxim zece poate doisprezece ani.

Din când în când, pe furiș, atrasă de o forță invizibilă, mă uităm câte o secundă spre Ludovic. Eram conștientă că deja observase cum mă uit la el, și chiar îmi surprinsese privirea de mai multe ori, dar din politețe se făcea că nu vede. La un moment dat, când obrajii nu-mi mai ardeau atât de rău și căpătaseam mai mult curaj, am hotărât că atunci când privirile ni se mai intersectează o dată, să nu mai las privirea în jos, până nu va fi el primul care va ceda.

De unde atâta putere? Trei secunde. Atât am rezistat. Și culmea, el nici măcar nu-și pusese în cap să-mi susțină privirea. Se uita la mine fără să încerce să ascundă faptul că îi făcea plăcere compania mea.

Gata. Pot să spun că după ce am făcut cunoștință cu băieții și aceștia au început rând pe rând să se dea pe tobogan mi-am revenit

complet. Ludovic părea în elementul lui în compania copiilor. Se juca cu ei, îi alerga prin apă și îi baga cu capul la fund. Apoi venea după ei până sus pe tobogan, și din când în când se oprea lângă mine, așteptând să se lege o conversație între noi.

– Tu cu ce te ocupi? l-am întrebat în dorința de a crea posibilitatea de a-i spune cine sunt, de fapt.

Ezită o clipă, de fapt câteva secunde și apoi îmi spuse:

– Vezi șalupa aia? Este a șefului meu. Eu o conduc și am grijă de ea atunci când nu este în țară.

„Cum?... Ce?... Făt-Frumos nu era decât un îngrijitor de bărci?”

Bine că nu i-am spus cine sunt cu adevărat de la început, căci orice legătură între noi ar fi fost compromisă. Nu că așa fi fost vreo mironosiță care nu vorbește cu băieții săraci, dar din experiență știam că aceștia sunt complexați și atunci când vorbesc cu o fată bogată, darămite cu una super bogată.

„Ce noroc. Bine că nu i-am zis. Și mie îmi era rușine să nu mă vadă că mă dau cu puțin ruj!!”

Nici măcar nu îi voi spune cine sunt decât după ce voi vedea cum vor evolua lucrurile între noi.

Totuși, ce îngrijitor de bărci politicos și manierat, și atât de îngrijit. Oare așa sunt toți francezii? Și să vorbească în limba engleză așa de bine? Deci era o minciună faptul că francezii refuză să vorbească în altă limbă?”

La un moment dat, când Ludovic se afla pe scară la trei, patru trepte mai jos față de mine, am observat că băieții nu au mai vrut să urce. Erau extenuați de atâta joacă.

– Nu vrei să coborâm? Băieții par să fi obosit.

– A, da, sigur că vreau. Și m-am întors spre el cu gândul de a coborî împreună.

Am observat că de la atâtea arcușuri și coborâșuri, pe tobogan se strânsese o mulțime de apă. Era ud peste tot, dar nu am dat prea mare importanță, grăbindu-mă să cobor. Venise momentul să ne luăm la revedere și mă gândeam doar cum să-i spun că așa vrea să mai păstrăm legătura. Eram conștientă că era, practic, o relație imposibilă. Eu nu aveam cum să rămân în Franța prea mult, și mă gândeam că nici el nu ar fi venit în State după mine.

Și totuși nu voiam să se termine totul aici. În momentul când am ajuns în dreptul locului în care trebuia să te așezi pentru a te da pe tobogan, am observat o mică adâncitură în beton care se umpluse cu apă. Involuntar și inconștient, pentru a nu-mi uda pantoful, am pus piciorul cam cinci centimetri în dreapta acestei adâncituri, exact pe buza toboganului. Cum întreaga zonă era udă, pentru o fracțiune de secundă mi-am pierdut echilibrul. M-am speriat, am încercat să mă redresez, dar, piciorul îmi alunecase deja pe tobogan în jos. Ludovic a văzut imediat ce s-a întâmplat și a sărit cele trei trepte care ne despărțeau, reușind să mă prindă de mână. Tot efortul a fost în zadar însă. Era prea târziu. Am știut din prima secundă că nu are nicio șansă să-mi țină toată greutatea cu o singură mână. Sau poate ar fi putut, dacă n-ar fi fost ud pe mâini. Privirea mea disperată a întâlnit din nou ochii lui negri. De data asta nu mai zâmbeau. Ca și a mea, privirea lui era disperată. A durat cam două sau poate trei secunde până am simțit o lovitură puternică în partea din spate a capului. Mă izbisem cu capul de marginea înaltă a toboganului. Am amețit instantaneu și am văzut negru în fața ochilor. După câteva secunde de alunecat pe tobogan a urmat căzătura în apă. La căderea în apă, am simțit cum mi-a trosnit puternic coloana vertebrală, exact de la jumătate. Nu știu de ce, dar deși apa era rece, am simțit o arsură puternică în zona respectivă.

Era beznă, simțeam apa, dar nu puteam mișca nicio parte a corpului. Voiam să dau din mâini, din picioare, dar acestea pur și simplu nu voiau să se miște. Am crezut inițial că îmi intră apă în creier, dar apoi mi-am dat seama cu groază că era sânge. Sângele îmi umplea cutia craniană. Am încercat să strig, să strig cu toată puterea, dar din gură nu îmi ieșea niciun sunet.

Geanta, am simțit-o cum îmi alunecă de pe umăr și cum se duce la fundul apei. S-a dus și nimeni nu o va mai găsi vreodată.

„Cine m-o fi pus să iau pașaportul cu mine?”

O deschiseseam aiurea încercând să-mi dau cu ruj și acum cu siguranță aveau să cadă toate obiectele din ea.

Eram conștientă că o să mă înec și nimeni nu va ști măcar cum mă cheamă. Nici nu vor ști cum să o găsească pe mama.

„Cum au să o anunțe pe mama dacă nu știu cum mă cheamă?”

Și Ludovic, și tata nu știau decât că mă cheamă Lorene.

Abia acum realizam gravitatea situației.

„Cum am putut să plec fără să-i spun mamei unde să mă găsească? Cine să ia în calcul un accident stupid? Cum să o las singură pe mama după ce s-a chinuit nouăsprezece ani să mă crească? Pur și simplu am fost inconștientă că am plecat într-o asemenea aventură fără să anunț pe nimeni. Măcar lăsam un bilet în camera mea, așa cum mă sfătuiseră Papastratos.”

„El era singurul care știa că am plecat la Paris, dar nu știa unde stau, darămite să știe cine este mama mea. Și de unde să-i treacă prin cap că am pățit ceva. Nu-i spuseseam că o să-l sun, astfel încât să se îngrijoreze dacă nu o voi face.”

„Nu, eu am vrut să vin să aflui cine i-a despărțit pe părinții mei și să mă întorc triumfătoare înapoi. Dar iată că s-a întâmplat acest lucru groaznic.”

Acum simțeam într-adevăr apa sărată. Și îmi intra în plămâni. Multă. Voiam să tușesc, să o dau afară, dar corpul meu nu reacționa în niciun fel. Din cauza loviturii la cap, eram incapabilă să-mi coordonez mișcările mâinilor și picioarelor. Eram paralizată. Nu eram în stare să fac nicio mișcare, deși eram conștientă că dacă nu o să mă mișc, atunci o să mă înec, o să mor.

„Voi muri la nouăsprezece ani? Cât de crudă poate fi viața?”

Am simțit o altă căzătură în apă. Era Ludovic, care sărise după mine să mă salveze. M-a luat în brațe și cu greu a reușit să înoate cu mine până la mal. M-a urcat pe mal ținându-mi spatele drept și atent să nu mă lovească la cap și apoi a sărit imediat lângă mine. Cei patru copilași s-au așezat în jurul meu. Nu scoteau niciun sunet. Îi auzeam pe cei doi mai mici cum plâneau încet.

– Ludovic, crezi că a murit?

Nu l-am auzit că ar fi răspuns ceva. Și apoi, dintr-o dată, l-am simțit aplecându-se asupra mea, lipindu-și capul de pieptul meu și apoi gura de gura mea.

„Stai puțin băiatule. Ce faci? Mă vezi căzută și tu încerci să mă săruți? Și eu care îmi făcusem o impresie așa bună despre tine.”

Am simțit cum îmi umple gura un aer puternic și apoi cum îmi umple plămâni. Și apoi cum Ludovic începe să mă apese cu toată greutatea pe piept. De mai multe ori. Săracul Ludovic încerca să-mi salveze viața și eu mă gândeam aiurea.

Voiam să-i strig să se oprească, să-i spun că apăsa prea tare, dar nimic din corpul meu nu mai reacționa. Mă bucurasem atât de tare că a sărit în apă și că m-a scos afară. Mă și vedeam sărind în picioare pe mal și apoi râzând să-i mulțumesc că mi-a salvat viața.

Dar realitatea era alta. Eu stăteam întinsă pe jos, inconștientă, în timp ce un bărbat mă apăsa cu toată greutatea pe piept, scoțându-mi apa din plămâni și încercând să mă readucă la viață. În ritmul ăsta mă gândeam că s-ar putea să mă aleg și cu niște coaste rupte.

– Ludovic, uite, îi curge sânge foarte mult din cap, l-am auzit pe unul dintre băieți.

În momentul în care Ludovic mi-a pus mâna sub cap am simțit o usturime puternică în acea zonă. Era zona unde mă lovisem de tobogan.

– Ludovic, ești plin de sânge pe mână. Ce o să ne facem?

– Așteptați-mă aici câteva secunde. Fugi la barcă și, în mai puțin de 30 de secunde, se întoarse cu ușa de la cabina bărcii smulșă cu tot cu balamale.

– Cristofor, ajută-mă! Să încercăm să băgăm această ușă sub Lorene, astfel încât să-i țină coloana dreaptă. Ai grijă să nu te tai în balamale. Nu am găsit nimic altceva și a trebuit să smulg ușa din tâțâni.

M-am simțit apoi luată pe sus cu tot cu ușă. Ludovic mă luase în brațe, având grijă să-mi țină coloana dreaptă și acum fugea cât putea de repede spre ponton. Simțeam cum mă rup în două. Era cu siguranță din cauza faptului că aveam coloana fracturată.

„Doamne, cât de rău am putut să mă lovesc!”

– Băieți, urcați-vă repede în șalupă. Trebuie să ajungem cât mai repede pe malul celălalt. Lorene nu are niciun semn vital și sângerează puternic la cap.

Nu a durat mai mult de 15 secunde să desfacă barca, să pornească motoarele și iată-ne gonind cu cea mai mare viteză spre malul celălalt.

Pe mine mă lăsase întinsă pe podeaua bărcii, îmi așezase capul într-o parte și sub cap îmi pusese, în grabă, o vestă de salvare.

– Cristofor, vino repede și ține cârma dreaptă. Vreau să văd cum se mai simte Lorene.

– Ludovic, nu ar fi mai bine să suni la salvare? Până ajungem în port poate ajunge și salvarea acolo.

– Nu. Cel mai apropiat spital care o poate ajuta acum pe Lorene se afla la optzeci de km distanță de aici. Mai bine o ducem noi acolo decât să așteptăm o mașină să vină de la optzeci de km distanță. Până ajung eu aici, noi ajungem la spital. Așa este cel mai bine și cel mai repede. Și spitalul acela este specializat în operații pe creier. Exact ce are nevoie Lorene. Dacă mergem la un spital mai apropiat nu facem altceva decât să pierdem timpul și în final tot acolo va trebui să ajungă. Și tu știi doar cum conduc eu. Pot ajunge la acel spital înaintea oricărei alte mașini, fie ea și de salvare.

„Trebuie să recunosc că Ludovic avea dreptate. Dar cine era Cristofor? A da, Cristofor. Era unul din băieții mai mari. Îl reținusem de când am făcut cunoștință.

„Aproape că uitasem că Lorene este numele meu. Sună atât de aiurea când vorbește cineva despre tine și îți spune pe alt nume. Ce-o fi fost în capul meu atunci când i-am spus că mă cheamă așa? Când i-am spus că sunt menajeră și că fac curat? Măcar dacă apucam să-i spun cine sunt cu adevărat! Așa ar fi știut să-l anunțe pe tata. Acum sigur mă va duce la acel spital și apoi își va vedea de drumul lui. La urma urmei, ce obligații avea el față de mine? Eu singură am vrut să mă urc acolo sus. Și totuși, eram cam la nivelul etajului doi și în prezența lui Ludovic nu mi-a mai fost frică de înălțime. Ce să mai zic că a mai și încercat să mă împiedice să cad și că m-a prins de mână. Și a mai și sărit după mine în apă, și uite că acum aleargă ca un nebun să mă ducă cât mai repede la spital. Ce mai, chiar nu am ce să-i reproșez acestui bărbat. Cum pe o rază de un km nu era nici țipenie de om, putea foarte bine să plece și nu ar fi aflat nimeni că m-a lăsat acolo.”

L-am simțit aplecându-se din nou asupra mea.

„Nu, te rog, nu-mi mai sufla iar aer în gură și mai ales îți interzic să mă apeși în asemenea hal pe piept. Chiar n-am de gând să mă aleg cu carnea zdrobită și coastele rupte. Ajungem imediat la spital și îmi voi reveni.”

De data asta însă l-am simțit cum își apropie urechea de gura mea.

Dacă mi-aș reveni acum brusc, Doamne, cred că aș rămâne cu urechea lui în gură.

– Cum este? I-a întrebat Cristofor.

– Se pare că starea ei este la fel. Tu doar fii foarte atent la cârmă. La viteza asta, la cea mai mică greșeală, ne răsturnăm. În orice alte condiții nu te-aș fi lăsat să conduci o șalupă. Și în niciun caz cu o asemenea viteză.

„Ce frumos. Își riscă și viața lui, și pe cea a copiilor pentru mine. Ce pot să-i cer mai mult?”

– Stai puțin, Cristofor. Simt că respiră foarte, foarte slab. Doamne, de-ar scăpa cu viață!

„Cum? S-a pus problema vreo secundă că o să mor? Dar eu văd și aud foarte bine, sunt conștientă, simt că mă ustură rana de la cap. Ce mai vrei, Ludovic?”

– Lorene! – I-am auzit spunându-mi în șoaptă la ureche – dacă mă auzi, te rog din inimă să rezisti. Mai este puțin și ajungem la mal. Răsuflarea lui fierbinte îmi ardea urechea.

„Uite, vezi, simțeam până și căldura respirației lui. Sigur trebuie să-mi revin dintr-o clipă în alta.”

– Din secunda în care te-am văzut m-ai fascinat, continuă Ludovic. Și felul cum te-ai rușinat, cum ai pus mâinile la ochi și zâmbetul tău superb. Simt că ești o fată atât de deosebită. Este prima oară când inima mi-a bătut cu o asemenea putere. Și felul cum mă priveai în ochi, și sinceritatea privirii tale. Am văzut că te-am luat prin surprindere, și că te-ai intimidat, dar pe măsură ce tu îți reveneai, eu eram cel care devenea din ce în ce mai timid. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată așa ceva. Bine că nu ai observat și tu asta.

– Ludovic, vino repede, mai avem mai puțin de 300 de metri până la mal.

– Poate că are o șansă, dacă ajungem repede la spital, Cristofor.

„Ce vorbești? Ce șansă? Mi-e că-mi revin până ajungem la mal. Crezi că nu am auzit tot ce ai spus când stăteai jos lângă mine? Că ți-a plăcut de mine și că inima îți bătea mai tare! Da, să știi că am auzit tot.”

Dar, deja nu mai era lângă mine. Sărise la cârmă, și lovitura caiei de mal m-a anunțat că ajunsesem.

„Uită-te și tu, se mai și laudă că se ocupă de bărci, că are grijă de ele. Ai grijă mai bine să nu spargi cala, că nu am chef să fac încă

o baie. De data asta chiar o să răcesc. Da, sunt răutăcioasă. Și tu ai fost atunci când ai spus că poate am o șansă să scap. Să te înveți minte.”

M-am simțit luată iar pe sus cu foarte mare grijă și apoi lăsată jos lângă o mașină. Ludovic o deschise în grabă, smulse bancheta din spate și mă așeză direct pe podea. Cu ajutorul unui briceag, tăie rapid toate centurile de siguranță pe care apoi le legă de scaunele din față ale mașinii și de clemele cu care se fixa bancheta, de podea. Astfel încât eram imobilizată perfect. Toată această operațiune nu știu dacă durase mai mult de un minut. Trebuie să recunosc că într-adevăr se mișcă foarte bine acest Ludovic.

„Doamne, ce mult mi-aș fi dorit să-mi revin acum și să-i mulțumesc frumos pentru ce face pentru mine.”

Dar se părea că corpul meu tot nu voia să mă asculte. Oricât am încercat să ridic o mână, sau măcar un deget să-i atrag atenția, a fost în zadar. Corpul meu era inert. Parcă dormeam dusă și totuși eram atât de conștientă de tot ce se întâmpla în jurul meu. Îmi părea așa de rău că o să-mi revin abia la spital. Atunci o să fie prea târziu, pentru că pe Ludovic nu cred că-l voi mai revedea.

„Sigur va pleca să-și vadă de treburile lui, acum că mă știa în siguranță. Trebuia să aibă grijă și de cei patru copilași. Uite că am uitat să întreb ai cui erau copiii. Îmi șoptise atâtea lucruri frumoase la ureche în șalupă. Aș fi dorit ca această cursă să dureze cât mai mult. Doamne, ce nebună sunt. Cursa fusese contra cronometru, tocmai ca să-mi salveze mie viața.”

L-am auzit apoi pe Ludovic cum le spune copiilor să-l aștepte în șalupă, că va veni cât va putea de repede.

Drumul până la spital cred că a durat, după părerea mea, 30-40 de minute. Auzeam motorul turat la maxim și după câtă experiență aveam nu cred că am mers sub 130 de kilometri la oră. Într-un final, am simțit cum mașina frânează brusc, semn că ajunsesem la destinație.

„Ce bine! Abia aștept să ajung odată, să-mi facă cine știe ce injecție și să mă pună din nou pe picioare.”

Tot ce speram era ca nu cumva să le spună Ludovic medicilor că sunt slujnică și că fac curat prin tot felul de hoteluri.

I-au ieșit în întâmpinare patru doctori pe care i-a pus în temă cu privire la starea mea de sănătate. Nu înțelegeam aproape nimic din ceea ce le spunea medicilor, dar probabil că a exagerat el desul, de aceștia m-au băgat imediat în prima sală de operație. Am simțit cum m-au înțepat în mână, probabil îmi băgaseră niște perfuzii și apoi o mască de oxigen mi-a acoperit fața. Le simțeam mâinile cum îmi palpau fiecare organ în parte.

După aproximativ cincisprezece minute s-au oprit din investigații.

„Ce bine. Probabil că și-au dat repede seama că nu e ceva grav. Or să-mi facă o injecție și o să pot să plec liniștită. Sper să nu-i reproșeze totuși ceva lui Ludovic pentru că a exagerat atât de mult.”

Eu așteptam să deschid ochii dintr-o clipă în alta și să mă pot ridica în picioare. Tata cred că deja mă caută pe insulă și se va îngrijora dacă nu mă va găsi.

„Stai puțin. Domnilor? Alo? Domnilor? Nu vedeți că nu mi-am revenit? De ce v-ați oprit? După ce mă ridic în picioare, puteți să luați pauză cât vreți.”

– Domnul Ludovic Francoise? Am înțeles bine, nu?

– Da. Ludovic Francoise, eu sunt.

– Am terminat consultația și lucrurile nu stau deloc bine. Putem să vă spunem, desigur că vom face și investigații mai profunde, dar care nu vor schimba cu nimic constatările făcute până acum.

Vorbea, după câte se părea, un fel de șef de secție sau poate chiar directorul spitalului, întrucât ceilalți medici stăteau cumiști și ascultau și câte unul dădea din când în când din cap în sensul că îl aproba în ceea ce spunea.

– Ce putem să vă zicem cu siguranță acum este că pacienta este în comă profundă și, cu tot optimismul de care dăm dovadă, este o certitudine că în mai puțin de șase luni nici nu se pune problema să-și revină. Dacă își va reveni, a continuat el. Există șanse de 50% să nu mai iasă din comă niciodată.

„Ce? Sunteți nebuni, domnilor? Chiar nu vă pricepeți la nimic? Cum să fiu în comă profundă? Chiar nu vă dați seama că eu aud tot ce vorbiți? Ce om care este în comă poate să audă ce vorbesc alții oameni?”

- Va intra imediat în sala de operație, întrucât toată cutia craniană este acum plină de sânge. Asta va fi prima operație. Să oprim sângerarea. Apoi urmează o a doua operație prin care o să scoatem schijele provenite de la cutia craniană care s-a spart și care, sigur au lezat anumiți centri nervoși. S-ar putea să fie nevoie și de o a treia operație. Nu pot să vă spun asta cu certitudine, acum, dar vom hotărî în funcție de evoluția pacientei. Și nu am terminat. Coma pentru o anumită perioadă de timp, mai lungă sau mai puțin lungă, nu este cel mai grav lucru. Mai există un risc destul de des întâlnit în cazul loviturilor puternice la cap, în acea zonă. Fără să luăm în calcul leziunile coloanei vertebrale. Despre asta nici nu vorbim acum.

„Da? Chiar sunt curioasă ce mai ai de zis. Țsta nu este cel mai grav lucru? Nu? Chiar m-ai făcut curioasă. Ce, cumva am răcit când am căzut în apă? Află că asta știu deja pentru că îmi este foarte frig.”

- După toate indiciile se pare că pacienta va rămâne paralizată, pentru o lungă perioadă de timp, vorbim cu certitudine de ani de zile sau chiar pe viață. Asta urmează să ne edificăm după cea de-a doua operație pe creier. La ora actuală, astea sunt concluziile.

Să sperăm că totul va decurge bine și că lucrurile poate vor evolua mult mai bine. S-au întâmpnat atâtea minuni în medicină, dar în cazul ei nu văd cum... dar, o să vedem.

Atunci am simțit două lacrimi mari care mi s-au spart de obraz. Erau lacrimile lui Ludovic. Plângea.

Involuntar și din ochii mei au început să curgă lacrimi... Simțeam cum îmi ardeau fața.

„Chiar nu vede nimeni cum îmi curg lacrimile? Nu vede nimeni că simt? Nu am cum să fiu paralizată dacă simt. Nu am cum. Refuz, efectiv refuz să vă cred. Șase luni în comă profundă și apoi, în cel mai bun caz, voi trăi într-un scaun cu rotile?”

Plângeam, dar se părea că nimeni nu observa. Plângeam degeaba. Trebuia să intru urgent în operație și să sper că toți doctorii s-au înșelat.

Deși refuzam să cred, după gravitatea tonului doctorului și după fizionomia lui Ludovic am simțit de fapt în subconștient că doctorul nu se putea înșela.

– Prima operație, continuă doctorul, va începe în acest moment și va dura minim trei-patru ore. Dacă aveți nevoie de timp să rezolvați anumite treburi urgente, întrucât, după câte am înțeles, ați lăsat patru copii singuri, vă puteți duce la ei, dar apoi trebuie să vă întoarceți pentru a ne oferi datele de identificare ale pacientei. Știți, nume, prenume, vârstă, domiciliu, numărul asigurării de sănătate și alte amănunte necesare internării. Dar o să vorbim despre asta când o să vă întoarceți. Nu vă ascund că asigurarea medicală standard nu acoperă costurile totale ale primei operații, trebuind să achitați suplimentar suma de aproximativ șapte mii de euro.

– Domnule doctor. Dar cea de a doua operație? Spuneți-mi sincer, este complicată?

– Dacă vreți să vorbim acum despre cea de-a doua operație, trebuie să știți că va fi o intervenție extrem de complicată, costurile suplimentare ajungând până la patruzeci de mii de euro, urmând ca înainte să obținem acordul scris al părinților dacă pacienta este minoră, sau al soțului dacă pacienta este căsătorită. După ce vom rezolva asta, va trebui să luăm legătura cu doi medici renumiți din Anglia, specializați în aceste tipuri de operații pe creier, pentru a veni de urgență până aici. Pacienta a avut totuși noroc, dacă pot să mă exprim așa, întrucât acesta este unul dintre cele mai bune spitale specializate în operații pe creier din Franța. Dacă se întâmpla în orice altă parte, sau la o distanță mai mare nu ar mai fi avut nicio șansă. Așa cum v-am mai spus, faptul că a ajuns aici a făcut ca șansele ei să fie de 50%. Mă scuzați, acum. Chiar nu mai am cum să mai stau de vorbă cu dumneavoastră. Trebuie să ducem urgent pacienta în sala de operație.

„Cum se poate întâmpla așa ceva? Am auzit totul. De unde să scoată Ludovic datele mele personale? De unde să obțină acordul părinților mei când el nu știe nici cum mă cheamă? Și dacă le-ar inventa, de unde să scoată șapte mii de euro să plătească costurile suplimentare? Ce să mai vorbesc de patruzeci de mii de euro pentru cea de-a două operație. La urma urmei, se ocupă de îngrijirea bărcilor. Frumos, manierat, politicos, dar tot îngrijitor de bărci este. E clar că va pleca și nu se va mai întoarce niciodată. Va fi ultima oară când îl văd. A făcut până acum totul să mă ajute. Dar sunt totuși aproape cincizeci de mii de euro. Eu am muncit aproape trei luni să strâng trei mii șase sute de dolari.

Cum e viața... M-am bucurat atât că mi-am găsit de lucru imediat, și iată că dacă nu aveam banii necesari nu aș fi ajuns niciodată la Paris și nici în situația asta, practic condamnată la moarte, sau în comă profundă. Cam tot aia este. Dacă prima operație o vor face crezând că se va întoarce Ludovic cu bani, când își vor da seama că s-au înșelat va fi prea târziu. Operația deja a fost făcută. Așa, și? Asta nu înseamnă nimic. Prima operație practic nu este făcută decât pentru pregătirea celei de-a doua. Cea de-a doua operație îmi dă șansa să trăiesc din nou.

Unde este mama? Ar fi dat și de zece ori suma asta dacă ar fi fost o șansă de 1%, dar pentru 50%.”

L-am văzut pe Ludovic parcă pierdut, ieșind pe ușa sălii de operație. Eu urma să intru într-o operație de minimum trei-patru ore. „La revedere Ludovic. Ba nu, adio Ludovic. Ar fi putut fi o după-amiază așa frumoasă împreună... sau poate cine știe... mai multe după-amiezi. Ce mi-au făcut de nu mai simt absolut nimic...”

Anestezie generală... asta trebuie să fie... o stare plăcută de bine... Poate e mai bine totuși să nu mă mai trezesc niciodată. Da... ce bine este acum...

Poate e mai bine așa... să nu mă mai trezesc... niciodată.”

Capitolul 3

— Joseph! Joseph! Unde ești? M-am întors. Unde este Lorene? La ce oră s-a trezit?

– La zece, domnule Phillip.

– Acum este ora 17.30, Phillip. Nu ar fi trebuit să o lași pe Lorene atât timp singură, îi spusese Michell, care venise împreună cu el.

– O să-i cer scuze că am întârziat atât, dar am încercat să aflu cine i-a trimis invitația. Ciudat este că nu am găsit încă nicio pistă. Toată lumea ridică din umeri și spune că nici prin cap nu i-a trecut că eu aș fi putut avea o fiică. Voi continua mâine căutările. Trebuie să aflu cine și-a bătut joc cu bună știință de viața mea și a mamei ei. Abia aștept să o strâng în brațe. Nu a existat o bucurie mai mare în viața mea până acum. Bine, poate, doar atunci când am cunoscut-o pe Lorene. Adevărata Lorene. Am o fată. Și seamănă leit cu mama ei. Pentru o clipă, am crezut că văd o stafie. Iubita mea fiică arată exact ca mama ei la vârsta când ne-am cunoscut. Am făcut o față de cred că s-a speriat când m-a văzut... Dumnezeuule, nici măcar nu am întrebat-o cum o cheamă. Eu i-am spus Lorene și săraca de ea nici nu a mai apucat să-mi spună numele ei adevărat.

– Joseph, ai strâns toate lucrurile?

– Da, domnule. Totul a fost urcat pe vas.

– Foarte bine. Să mergem, Michell. Nu mai vreau să rămânem aici. O luăm pe Lorene în drum și mergem apoi la vapor și direct acasă. Sunt peste șase sute de rude și prieteni apropiați care așteaptă să o cunoască pe fiica mea. M-a sunat mama și mi-a spus că cei mai mulți dintre ei au sosit. Spune și tu. I-am chemat la ora douăzeci și nici nu s-a făcut ora optsprezece că ei sunt deja acolo. Într-adevăr, toți sunt foarte nerăbdători să o cunoască pe Lorene. Doar o vor cunoaște pe viitoarea moștenitoare a unui imperiu

financiar făcut de-a lungul mai multor generații. Tare aș fi vrut să o reîntâlnesc și pe mama ei. Nu a fost zi în acești nouăsprezece ani în care să nu mă gândesc la ea. Parcă ieri s-a întâmplat totul. A ales să plece deși eram de mai bine de un an și jumătate împreună. I-am jurat iubire, i-am spus că este dragostea vieții mele și că vreau să fie soția mea. A acceptat și știu că și ea mă iubea la nebunie. Nici acum nu pot să-mi explic ce s-a întâmplat. Când am ajuns acasă și am văzut că nu este am crezut că s-a dus la spital. Am plecat după ea și mare a fost mirarea doctorului când m-a văzut. Și acum îmi mai amintesc discuția avută cu el:

„Bună ziua domnule de Orleans. Ați venit singur? Rămăsese stabilit să veniți împreună cu doamna. Unde este?”

„Cum, Lorene nu a ajuns încă aici?”

„Nu. Știam că am stabilit să veniți împreună.”

„Așa este, numai că nu mai era acasă când am ajuns eu, și am crezut că a plecat spre dumneavoastră. Mă duc să o sun și ne întorcem imediat împreună.”

– Am sunat-o de zeci de ori, apoi de sute de ori, dar telefonul ei era închis. Am luat la rând întâi spitalele din apropiere și până la urmă toate spitalele din Paris. Toată noaptea am căutat-o. Nici urmă de ea. A două zi am fost la Poliție, dar în zadar. Din ziua aceea nu am mai văzut-o niciodată. Nu ar fi trebuit niciodată să o mint pe Lorene cine sunt. M-am dat drept un băiat sărac căruia părinții îi cumpăraseră un apartament în care să stea. Am vrut să cunosc o femeie care să mă iubească fără să știe cine sunt. Și am crezut că am găsit-o. Culmea este că în seara aceea hotărâsem în sfârșit să îi spun cine sunt cu adevărat. Rezervasem un restaurant în care trebuia să-i dăruiesc inelul de logodnă și să o cer de soție. Aranjasem să mă tund și să-mi dau în sfârșit jos barba mea nesuferită. Nu m-am putut obișnui cu ea sub nicio formă. Doar dragostea mea pentru Lorene m-a făcut să port acea barbă, pentru a nu fi recunoscut nici de ea, nici de cei din jur. În sfârșit puteam să ies în lume alături de Lorene și să fiu mândru că sunt iubit de o asemenea femeie. Câteodată, atunci când mă uitam la ea și vedeam câtă încredere are în mine, mă muștra conștiința. Eu nici măcar nu-i spusese numele meu adevărat. Simțeam că mă iubește din toata inima, și faptul că aveam să-i spun în sfârșit cine sunt, nu mai avea cum să mai afecteze relația noastră. Trebuia ca în acea seară să stabilim

data nunții și apoi urma să mergem împreună la mama mea să-i prezint viitoarea mea soție.

– Am făcut exact așa cum te-ai gândit tu, Michell, și planul a reușit de minune. Dar totul a fost în zadar. În următorii cinci ani după ce ea a plecat, am sperat zilnic că se va întoarce dar, încet-încet am început să-mi dau seama că nu o voi mai vedea pe Lorene niciodată. Plecase în America pentru totdeauna. Am vrut să o uit, și pentru a o uita am încercat să cunosc tot felul de femei, bogate, sărace, din înalta societate, tinere, măritate tot ce se putea pe lumea asta, dar totul a fost în zadar. Niciuna nu o putea egala pe Lorene. Și iată că au trecut douăzeci de ani și tot nu am găsit femeia potrivită. Iubita mea, Lorene mi-a dăruit o fiică. Am o fiică de nouăsprezece ani! Exact cu șapte luni mai puțin de câți ani au trecut de când m-am despărțit de mama ei. Stai puțin! Nu se poate să aibă nouăsprezece ani. Cum? Poate Lorene să aibă nouăsprezece ani? Da... cred că... Dumnezeu mare! Dumnezeu cât de prost am putut fi? Abia acum să-mi dau seama? A trebuit să treacă douăzeci ani și abia acum să-mi dau seama că Lorene a plecat atunci când a aflat că este gravidă. Nu avea grețuri și dureri de burtă de la vreo mâncare sau vreo boală. Nu. Era gravidă. Aflase că este însărcinată și nu mi-a spus. De ce, Michell? I-a fost frică că nu o să mă mai căsătoresc cu ea? Săraca Lorene, prin ce a putut să treacă de una singură. Am așteptat ani de zile cu speranța că se va întoarce, când trebuia să știu din prima zi că o femeie ca ea nu se va mai întoarce niciodată. Ce o fi crezut aseară... Lorene!?!

„Trebuie neapărat să îmi întreb fiica cum o cheamă cu adevărat. Sunt tare curios ce explicație i-a dat mama ei pentru faptul că a plecat fără să-mi spună că a rămas gravidă. După petrecere vom pleca direct în America.”

– Joseph, în clipa asta închizi tot și plecăm. Asta dacă nu vrei să rămâi singur pe această insulă.

– Am închis și lacătul la porțile exterioare, putem pleca când doriți, domnule De Orleans.

– Trebuie să mergem să o luăm acum pe fiica mea. Nu poate fi așa departe.

– Nu, a spus că merge până în celălalt port și că ne așteaptă acolo pe o bancă.

– Bine. Drumul cu mașina până acolo nu durează mai mult de cinci minute.

– Michell o vezi? Eu mă uit peste tot și nu o văd.

– Stai liniștit Phillip, o găsim imediat.

Dacă în primele minute era cât de cât liniștit, așteptând din moment în moment să-și vadă fiica, pe măsură ce timpul trecea, Phillip devenea din ce în ce mai neliniștit.

După ce a ocolit o dată toată insula și nu a găsit nicio urmă de Lorene, neliniștea lui deja se transformase în teamă. Nu era țipenie de om pe toată insula.

Uitându-se la Michell cu coada ochiului, Phillip își dădu seama că și el devenise foarte îngrijorat, chiar dacă nu voia să o arate.

– Phillip, eu zic să mai dăm încă o dată ocol insulei. Nu avea unde să se ducă.

Știa și el, ca și Michell că dacă nu a găsit-o prima oară nu avea unde să o găsească a doua oară. Nu avea unde să se ducă pe această insulă astfel încât să nu audă de la cel puțin trei sute de metri că este strigată.

Deja, la al doilea tur al insulei, atât Michell, cât și Phillip o strigau cât puteau ei de tare.

Insula era absolut goală și nu îi auzea nimeni.

Întunericul începuse să cuprindă totul. La ora asta ar fi trebuit să fie cu toții la recepție. Dar mai conta acum recepția? Lorene nu era de găsit.

„Nu se poate repeta istoria în asemenea fel”, gândi cu disperare Phillip.

„Nu se poate ca Dumnezeu să mă ajute să-mi găsesc fata doar pentru o noapte, pentru ca apoi să o pierd din nou a doua zi.”

Simțul lui de tată îi spunea că s-a întâmplat ceva rău. Dacă cu mama ei nu simțise nimic, acum simțea că ceva nu este în regulă.

Ceva teribil se întâmplase. Trebuia neapărat să o găsească.

– Repede, Michell să mergem la cel mai apropiat spital. Sigur a pățit ceva. Sigur s-a rănit. Ba nu, vom căuta la toate spitalele pe o rază de o sută de km. Nu mă voi lăsa până nu o să o găsesc!

Avea o voce pierdută, ochii îi iesiseră din orbite, iar mâinile, degetele aveau un ușor tremurat involuntar, incontrollabil. Din când în când, se auzea cum repetă inconștient, parcă pentru a se încuraja pe sine: o să o gădesc!, trebuie să o gădesc cât mai repede!

* * *

Ludovic plecă de la spital într-un suflet. Îi lăsase pe copiii surorii sale, Nicole, în șalupă. Dacă de obicei erau niște răsfățați și se tachinau aproape din orice, acum, parcă înțelegând gravitatea situației nu au scos niciun sunet, nici măcar când Ludovic i-a lăsat singuri pentru a pleca cu Lorene la spital.

În mod inexplicabil, era pentru prima dată când tuturor le plăcuseră de o fată. Până acum, dacă unuia dintre ei îi plăcea de vreo fată cu care venea Ludovic pe la ei pe acasă, ceilalți, parcă pentru a-i face în ciudă, se aliau și o tachinau, spunând în gură mare cât de nesuferită și de enervantă este. Și oricât de tare avea ea nervii, într-un final tot se enerva și pleca. Și a doua oară nu mai venea.

Acum nu a spus niciunul nimic. Doar Cristofor i-a șoptit la plecare lui Ludovic să stea cât e nevoie, numai să o salveze pe Lorene, pentru că ei îl vor aștepta cuminiți.

Îi promisese lui Nicole că se va întoarce până la ora prânzului și iată că din cauza acestui nefericit accident întârziaseră peste măsură. Nicole îl sunase de mai multe ori, dar el efectiv nu a avut când sau cum să-i răspundă când era în spital. Probabil că era și ea foarte îngrijorată. Insistase să nu-i ia pe toți patru, dar aceștia se agățaseră de picioarele lui Ludovic și-i spusese în cor că dacă nu merg toți, atunci nu îl vor mai lăsa pe unchiul lor să plece. Într-un final, nu a avut încotro, și a privit cum Ludovic pleacă cu toți patru, fără ca aceștia să întoarcă o singură dată capul spre ea. Erau fascinați de unchiul lor și era singurul de care ascultau necondiționat. De multe ori, Nicole când nu se mai putea înțelege cu ei, îi amenința că dacă nu se potolesc îi va spune lui Ludovic. Brusc, aceștia se linișteau doar pentru a nu-l supăra pe unchiul lor.

La treizeci și patru de ani, Nicole avea patru băieți, dintre care cei mari, de doisprezece ani, erau gemeni. Un caz destul de rar

întâlnit, unul era blond și semăna cu ea, Oliver, iar celălalt Cristofor, cel mai matur și mai responsabil, era brunet și semăna cu tatăl lui. Ceilalți doi, de nouă și respectiv șapte ani, erau cei mai năzdrăvani. Nicole se căsătorise din dragoste încă de la vârsta de douăzeci de ani, împotriva voinței familiei sale. Soțul ei, pe care l-a iubit enorm, era dat dispărut de patru ani și jumătate. O furtună venită din senin îl prinsese în largul oceanului. Nicole s-a încăpățânat să creadă că nu este mort și le-a povestit copiilor că tatăl lor a naufragiat pe o insulă și la un moment dat va reuși să se întoarcă acasă. Le citise de atâtea ori povestea lui Robinson Crusoe, încât copiii visau că atunci când vor crește mari vor pleca în căutarea tatălui lor. Poate și de aceea le era atât de drag Ludovic, întrucât acesta îi lua de fiecare dată cu șalupa și îi ducea pe insulele cele mai apropiate de țarm.

Până la urmă, Nicole a acceptat realitatea, dându-și seama că, după atâția ani, chiar dacă soțul ei ar fi naufragiat, nu avea cum să nu fie găsit. În secolul douăzeci și unu nu mai existau insule necunoscute și, dacă ar fi naufragiat prin absurd pe o insulă mai mică, nedescoperită de nimeni, nu avea cum să trăiască atâția ani acolo. Dar, decât să crească copiii cu gândul că nu au tată, a preferat să îi lase cu această idee în cap.

Când a ajuns la șalupă, copiii îl așteptau liniștiți. Deși nu întrebară nimic, în ochii lor se putea vedea că-și doresc să știe ce s-a întâmplat cu Lorene.

– Lorene este bine. A intrat acum în operație și eu va trebui să mă întorc la ea până să se termine operația.

Deși abia o cunoscuse, niciunul nu s-a mirat că se întoarce la spital la ea. Tuturor li s-a părut un lucru firesc.

– Ludovic, dar o să ne duci și pe noi mâine la Lorene? a întrebat cel mic.

– Nu mâine, pentru că Lorene va trebui să se mai odihnească puțin, dar o să vă duc.

– Promiți? au întrebat toți în cor.

– Vă promit că o să mergem toți la ea, atunci când va fi bine.

De când i-a văzut Nicole, a știut că s-a întâmplat ceva rău. Îi aștepta afară, hotărâtă să îi certe pentru că întârziaseră atât.

Mâncarea se răcise de mult, iar ea se speriasse teribil. Când l-a văzut pe Ludovic, a amuțit. Îl cunoștea și își dădu seama după ochii lui că plânse. Nu îl mai văzuse plângând de la treisprezece ani. Inițial a crezut că unul dintre copii a pățit ceva, dar deși aceștia erau neobișnuit de tăcuți, se vedea că nu avea niciunul nimic.

Au intrat în casă unul câte unul, fără să se îmbrânsească sau să se bată care să intre primul. S-au dus tăcuți la baie, s-au spălat pe mâini și s-au așezat în tăcere la masă.

– Ludovic, ce s-a întâmplat?

– Nicole, am cunoscut o fată, o fată deosebită, de care mi-a plăcut enorm, dar care, într-o oarecare măsură, din vina mea a avut un accident îngrozitor. Acum este în comă profundă și există riscul de a sta în comă șase luni.

Nu a mai vrut să-i spună și despre îngrijorarea medicilor legată de coloana vertebrală. Din nou, ochii i se umeziră.

– Trebuie să plec să stau cu ea.

Poate era puțin marcat și din cauza accidentului, dar ea, care iubise cu adevărat, știa că era mult mai mult.

– Înțeleg, du-te liniștit. O s-o sun eu pe mama să-i spun de ce nu o să ajungi în seara asta acasă. Du-te și vorbim mâine.

Apoi îl lua în brațe și îl sărută pe obraz.

Ludovic a fost curtat de o mulțime de fete încă din adolescență. Dacă la început i s-a părut o distracție să aibă orice fată își dorește, ulterior s-a plictisit destul de repede. Atât Nicole, cât și mama lui erau convinse că nu se va găsi nicio fată care să îi fure inima. Avea deja douăzeci și nouă de ani și nu-i trecuse vreodată prin cap să se însoare. Și iată, acum într-o singură zi, transformat. Ludovic era îndrăgostit. Și, după câte îl cunoștea ea, nu era o dragoste care să treacă într-o lună, două.

* * *

S-a părut că a trecut o veșnicie până când a ajuns înapoi la spital.

– Bună ziua, le salută el pe asistentele de la recepție. În legătură cu pacienta lovită la cap, adusă în această după amiază, știți dacă a ieșit din operație?

– Să verificăm... nu s-a teminat... și partea bună este că nu s-a înregistrat nicio problemă în timpul operației... până în acest moment, bineînțeles. Domnul profesor, care este în operație și care este și directorul spitalului, ne-a spus că o să vă întoarceți și ne-a cerut ca până la terminarea operației, dacă puteți, să ne oferiți informațiile necesare în vederea înregistrării pacientei. Regulile spitalului nu permit intrarea în operație a unui pacient fără aceste informații minim necesare. Vă amintiți desigur, doar a vorbit cu dumneavoastră domnul director.

– A... da... sigur că da.

Abia acum își aminti ce îi spusese doctorul. În zăpăceala de atunci nici măcar nu realizase ce anume i se ceruse.

De unde să știe el cum o cheamă pe această fată, numele de familie, numărul asigurării și alte asemenea date? Tot ce știa era doar prenumele ei, Lorene

– Da doamnă, desigur. Ce voiam să vă întreb, din curiozitate bineînțeles, ce se întâmplă cu o persoană care nu este asigurată sau nu poate fi identificată?

Doamna de la recepție, cea care vorbise până atunci, s-a oprit din butonatul la tastatura computerului și a ridicat ochii spre el.

– Ipotetic, vorbind, doamnă, bineînțeles.

– Ce să se întâmple? Conform legii, o persoană neasigurată nu poate beneficia decât de asistență de urgență, neavând dreptul de a face operațiile enumerate în această listă. Și îi întinse o foaie de hârtie pe care erau înșirate o serie de nume, care mai de care mai ciudate.

– A, nu e nevoie, mulțumesc. Întrebam și eu, cum v-am spus, din curiozitate. Conversația asta mă face să mai uit de stresul ăsta groaznic prin care trec. Așteptarea asta mă omoară.

– Înțeleg foarte bine prin ce treceți, dar avem nevoie de aceste informații.

– Da, bineînțeles. Nu este nicio problemă. Și, fără să mai stea pe gânduri, se auzi spunând: pacienta este soția mea, doamna Francoise Lorene, de naționalitate franceză.

– Are vreo problemă cu asigurarea, soția dumneavoastră?

– Asigurarea este privată și a fost încheiată pentru toți membrii familiei mele și acoperă toate cheltuielile.

– Da... a... bineînțeles, domnule. Pentru o clipă am crezut... ăă... că... vă rog să mă scuzați!

Era singura soluție. Nu avea cum să o lase pe Lorene fără să o ajute. Dacă avea și cea mai mică șansă merita încercat.

„Mâine o să-i găsesc și pe părinții ei și o să le spun că dacă nu au bani, nu este nicio problemă pentru că toate cheltuielile le voi suporta eu. Totuși e atât de ciudat totul. De ce o fi spus Lorene că nu știe franceză și că este din America? Dacă era așa, atunci cum a putut să se angajeze la o firmă de curățenie dacă nu știe să vorbească limba franceză? Și dacă este din America, ce caută în Franța?”

„Și totuși, este o fată atât de delicată. Când am luat-o de mână, avea o mână atât de mică și de fină. Cum putea Lorene să facă curat și să aibă mâinile atât de fine și de frumoase? Mâine, când o să-i întâlnesc pe părinții ei, îmi vor explica totul.”

Îi era groază la gândul că trebuie să le dea el această veste urâtă, dar nu avea încotro. Mâine dimineată la prima oră trebuia să fie pe insulă. Sigur va găsi pe cineva la castel. Nu aveau cum să plece toți, având în vedere că Lorene nu se întorsese înapoi. Cu siguranță îi vor spune unde locuiește și se va duce acasă la părinții ei.

– Domnule Francoise? mă scuzați.

– Da, vă rog.

– Mă scuzați.

– Pe mine să mă scuzați pentru că eram cu gândurile departe.

– Vă înțeleg perfect, știu că trebuie să fie cumplit de greu. Operația a decurs foarte bine. Soția dumneavoastră... acum am aflat, îmi pare foarte rău!

– Spuneți-mi cum se simte.....soția mea, vă rog.

– Este în comă în continuare, așa cum v-am spus, dar cum totul a decurs normal, putem fi optimiști și vorbi despre a doua operație. Soția dumneavoastră este foarte tânără și organismul ei a suportat bine această primă operație. Dacă vreți, putem merge acum, să o vedeți.

– Vă mulțumesc frumos, domnule profesor, chiar voiam să vă rog să facem asta.

De cum a intrat în camera de reanimare, inima lui Ludovic a început să bată cu putere. Lorene era întinsă pe pat, îmbrăcată într-o ținută de spital, de culoare albă. Fusese tunsă la zero, pentru a se putea face operația și acum întregul cap îi era bandajat de câteva zeci de ori cu tifon alb. Pe marginea patului fusese deja pusă fișa ei medicală cu noul ei nume: Francoise Lorene.

„Mi se părea așa ciudat să văd numele meu alături de un nume de fată. Și ce fată? O fată pe care am cunoscut-o pe o insulă și cu care am vorbit timp de zece minute. Căci nu cred că a durat mai mult toată conversația. Și iată că acum deja era înregistrată ca și soția mea.“

Ludovic își reînnoise recent asigurarea de sănătate, valabilă pentru trei persoane. Plătise o grămadă de bani pentru acest tip special de asigurare, dar avantajul era că puteau beneficia de asigurare trei persoane, fără să fie nevoie să le treci numele în asigurare la data încheierii poliței. Se gândise la Nicole și la copii ei, dar nu era obligatoriu să beneficieze de asigurare doar membrii familiei. Atunci când aveai nevoie să beneficiezi de poliță, trebuia doar să faci o cerere la firma de asigurări, în care menționai numele celui care urma să beneficieze de asigurare, ulterior rămânând asigurate doar două persoane. Dacă mai beneficia o persoană de asigurare, atunci mai rămânea asigurat doar titularul poliței. De cinci ani tot reînnoise această asigurare pe care nu o folosise niciodată și anul acesta chiar era gata să renunțe la ea. Și totuși o prelungise. Acum se felicita singur că nu renunțase la ea.

În spatele patului lui Lorene erau o serie de aparate care-i monitorizau activitatea cerebrală și bătăile inimii. Nu putea respira singură și era conectată la un aparat care o ajuta să respire artificial.

Ludovic se așeză ușor pe un scăunel lângă patul ei, incapabil de a spune o vorbă. În urmă cu câteva ore era perfect sănătoasă și acum era și paralizată, și în comă. Ce putea să zică? Avea ochii împăienjeniți de lacrimi și era mut de durere. Cum va putea el să transmită mâine o asemenea veste unor părinți?

- Phillip, uite, pe dreapta este un spital foarte renumit din Franța specializat în operații pe creier. Trebuie să oprim neapărat și aici. Poate dacă a pățit ceva, ferească sfântul, a fost adusă aici.

Michell, căci el era cel care vorbea, nu credea nici el cu convingere ceea ce spunea. Dacă ar fi avut vreun accident, sigur o duceau la un spital mult mai apropiat de insulă. Cât de rău putuse să se rănească astfel încât să fi ajuns la un spital ce făcea operații pe creier?

Phillip nici măcar nu tresări. Era complet pierdut, complet afundat în gânduri.

Aproape se făcuse dimineață. Căutaseră toată noaptea în zadar, fără să le pese că se udaseră până la piele. De când se înserase, începuse să plouă torențial și, timp de patru ore, ploaia nu se mai oprise deloc. Săracul Michell, făcuse totul până acum astfel încât să-i țină speranța vie. Începuseră cu Spitalul de Urgență și apoi luaseră pe rând toate spitalele din zonă, mai întâi cele mai apropiate, ajungând până la urmă la o distanță de optzeci de km de insulă. Intraseră în toate saloanele de primiri urgențe, dar nici urmă de Lorene. Parcă intrase în pământ. Cu groază în suflet, refuza să se gândească ce ar face dacă Lorene ar fi căzut în apă.

Dacă s-a înecat?

Trăise nouăsprezece ani fără ea, nu știuse nimic de existența ei, iar acum, când o descoperise i se părea în zadar să mai trăiască fără ea.

Ce ar putea să-i spună mamei ei, acum?

Ea a crescut-o cu grijă nouăsprezece ani, a educat-o frumos și în prima zi când s-a întâlnit cu el, a murit. Cu siguranță nu l-ar fi iertat niciodată.

Nu, nu trebuia să se gândească la așa ceva.

- Să intrăm Phillip, cu siguranță trebuie să fie aici. Nu are unde să fie altundeva, spuse Michell, mecanic.

- Bună seara, sau mai bine spus, bună dimineața, se adresă el asistentei pe care o găsi la recepția spitalului. Aș dori să mă ajutați puțin. O caut pe fiica prietenului meu, domnul Phillip de Orleans. Se poate să fi avut ieri un accident și să fie spitalizată aici la dumneavoastră.

– Bună dimineața. Câți ani are fata?

– 19 ani.

– Stați o secundă vă rog, să verificăm pacienții internați ieri...

Da. Am primit ieri într-adevăr o pacientă de o vârstă apropiată.

Nici dacă l-ar fi curentat cineva pe domnul de Orleans nu ar fi sărit în așa hal.

– Poftim? Unde este? Fata mea unde este?

– Vă rog să va liniștiți. Cum se numește fiica dumneavoastră?

– Lorene. Lorene se numește.

– Da într-adevăr, așa este trecută în fișa medicală și pacienta noastră.

– Michell! Michell! nu-mi vine să cred că am găsit-o. Dar de ce tocmai aici? De ce la cel mai îndepărtat spital de locul accidentului?

– A, uitați-l și pe domnul profesor. O să vă explice domnia sa.

– A, domnule Phillip de Orleans, ce onoare să vă avem oaspete. Cu ce ocazie pe la noi?

– Bună dimineață. Mă cunoașteți? Eu nu îmi amintesc să ne fi cunoscut.

– Cum să nu vă cunosc? Anul trecut ați avut bunăvoința să sponsorizați spitalul nostru cu cincizeci de mii de euro. Ia uitați-vă pe panoul acela.

– Într-adevăr, văd că aveți o poză de-a mea în dreptul sponsorilor. Mulțumesc.

– Cu ce putem să vă ajutăm, domnule?

– O caut pe fiica mea, care se pare că a avut un accident și după câte am înțeles este spitalizată la dumneavoastră.

– Dacă vorbiți de pacienta sosită ieri, într-adevăr a fost operată la spitalul nostru și acum se află la reanimare. O să mergem imediat acolo, dar vă rog să nu faceți zgomot întrucât soțul acesteia, domnul Ludovic Francoise a stat toată noaptea lângă soția sa și cred că a ațipit puțin la capul acesteia.

– Ce soț? Nu există niciun soț. Fiica mea nu este măritată.

– Vă rog să vorbiți puțin mai încet, domnule de Orleans, se poate să fie doar o confuzie. Ne vom lămuri imediat. Urmați-mă, și țineți minte vă rog, să nu faceți zgomot.

„Fata mea măritată? Cu siguranță dacă ar fi fost măritată ar fi venit ieri și cu soțul ei. Nu avea niciun rost să-l țină ascuns.“

– Domnule profesor, vă rog să mergem cât mai repede cu putință. Trebuie să lămurim odată acest mister. Și, prin absurd, să zicem că dacă nu a venit ieri cu soțul ei, deși era măritată, atunci nu poate fi măritată decât cu un american.

– O să vă rog să intrați dumneavoastră singur, iar eu cu domnul care vă însoțește vom rămâne lângă ușă.

– Da, mulțumesc. Michell, rămâi te rog afară cu domnul profesor.

Când a intrat Phillip în camera de reanimare, încă nu se lumina de ziuă. Zorile dimineții abia se iviseră. Se puteau desluși însă destul de bine siluetele persoanele care se aflau în cameră. Lângă pat, Phillip observă un bărbat care părea că într-adevăr dormea pe un mic scăunel, la capul pacientei.

„Unde este fiica mea? Abia aștept să-i văd trăsăturile și pistruii cu care m-a fermecat și mama ei. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Bine că am regăsit-o. Are înălțimea Lorenei... mâinile ei lungi și subțiri, pieptul ei superb ca și al mamei ei, ce mi-a rămas în minte încă de când am văzut-o aseară pe scări, ea este cu siguranță.“

Mulțumesc Doamne. Îți mulțumesc că m-ai ajutat să o găsec!

Dar, ce are pe cap? De ce are capul bandajat? Nu se poate! Tot capul îi este acoperit cu bandaje.“

Phillip încercă în zadar să distingă un semn cât de mic care să-l ajute să o recunoască pe fata lui. Din cauza bandajelor nu putea să-i vadă nici nasul, niciochii, nimic. Nici măcar nu i se puteau vedea pomeții feței.

Approape că i se oprise inima de spaimă. Cât de grav o fi fost lovită această fată?

Ochii îi lunecară în spatele patului, spre toate acele aparate medicale, care se părea că o țineau în viață, și apoi văzu pe marginea patului fișa pacientei.

Francoise Lorene?

„Ce nume e ăsta?

Ăsta este nume franțuzesc, nu este un nume american.

Dar totuși o cheamă Lorene. Ca pe fata mea.“

Atunci parcă ceva îl lovi în cap. Își dădu brusc seama că pe fata lui nu o chema Lorene. Nu. El îi spusese așa ieri, când a crezut că o vede pe adevărata Lorene, pe mama ei. Abia acum realizează că își că-uta fiica, dar nici măcar nu știa care este numele ei adevărat. Nu apucase cu o seară în urmă să o întrebe cum o cheamă. De fapt ea încercase să-i spună, dar ce îi mai păsa lui de un nume. Important fusese faptul că își regăsise fiica.

– Cine sunteți dumneavoastră? se auzi dinspre pat o voce de bărbat somnoroasă, vorbind într-o franceză impecabilă.

Într-adevăr, se părea că este doar o confuzie. Bărbatul acesta vorbea franceză, numele fetei era franțuzesc, cu siguranță nu avea cum să fie fata lui.

– Mă scuzați, am intrat din greșeală în cameră. Mă scuzați!

A ieșit afară din camera împleticindu-se.

– Domnule Phillip de Orleans, este fata dumneavoastră? Ați găsit-o?

– Nu. Nu este fata mea. Ce s-a întâmplat cu această pacientă? Este grav rănită?

– Da, într-adevăr este foarte grav. Nu am apucat să întrebăm ce fel de accident a fost, întrucât a fost adusă cu mașina soțului ei și a intrat imediat în operație. Fiecare secundă conta. Acum este în comă, de fapt va sta în comă cel puțin șase luni de acum încolo și se pare, încă nu știm cu siguranță, dar sunt anumite indicii care ne fac să afirmăm acum că va rămâne paralizată pe viață. Vom vedea.

Instinctiv, Phillip s-a dat un pas în spate. Această fată nu avea cum să fie fiica lui. Involuntar, a răsuflat ușurat. S-a bucurat, dacă se poate spune așa, da, s-a bucurat în sinea lui că nu era fiica lui. Această fată era condamnată pe viață. Și, odată cu ea și soțul ei, familia ei.

– Michell, să mergem, trebuie să continuăm să o căutăm pe Lorene, spuse Phillip și se grăbi spre ieșire.

Fără să vrea, răsuflă ușurat pentru a doua oară pentru faptul că această fată nu era Lorene. Nu mai voia să stea o secundă în acest spital. Nu mai putea suporta atâta durere. Atâta suferință și neputință. O fată atât de tânără, condamnată la moarte.

– Domnule profesor, vă mulțumim că ați fost atât de înțelegători cu noi. Cereți-i scuze și domnului care a fost trezit din greșeală, apucă să spună Michell și ieși și el în grabă.

– Michell, adu-mi aminte mâine să mai facem o sponsorizare acestui spital. Nu știu, vârsta și statura, sunt atât de apropiate de ale lui Lorene. Vreau să nu uiți să faci asta.

– Da, Phillip. Nu voi uita, cu siguranță.

– Acum vreau să suni la birou, ca cei de acolo să ia legătura cu toate firmele de detectivi din țară. O să ofer o recompensă de cinci sute de mii de euro pentru a-mi găsi fiica. Nu, mai bine să cheme acolo reprezentanții celor mai mari firme de detectivi din țară, cele mai importante ziare și pe cei de la poliție, pentru că vreau eu însumi să le vorbesc.

* * *

Când se trezi din somn, în primele clipe nu realizează unde se află. Avea gâtul amortit și se uita în fața lui la un pat de spital.

Ce s-a întâmplat? Ce-i cu mine aici?

Apoi încet, încet și-a revenit și și-a amintit tot coșmarul prin care a trecut.

Dormise doar două-trei ore. Și parcă și visase. I s-a părut că în vis a intrat cineva în cameră și s-a uitat la Lorene. Dar totul parcă a durat trei-patru secunde.

„Trebuie să mă duc să beau un pahar de apă și apoi să mă spăl pe față.“

– A, domnule Francoise, v-ați trezit? Nu am vrut să las asistenta să vă trezească. Abia dacă ați dormit două ore și jumătate. Am încălcat puțin regulile, nu aveam voie să vă lăsăm lângă pacientă, dar știm prin ce treceți.

– Mulțumesc frumos, domnule profesor. Ce ar urma să se întâmple în continuare?

– A da, sigur. Am luat legătură cu cei doi doctori din Anglia, specializați în astfel de cazuri și vor sosi în această după-amiază. Între timp noi vom pregăti pacienta, și în maxim o oră de la venirea acestora, intrăm în operație. Fiecare oră contează.

– Am înțeles. Eu mai am câteva probleme de rezolvat și apoi mă întorc cât pot de repede.

– Nu este nicio problemă. Duceți-vă liniștit.

Ludovic a ieșit din spital în grabă. Trebuia să ajungă de urgență pe insulă, să afle adresa lui Lorene și apoi să-i găsească pe părinții ei pe care să-i anunțe despre cele întâmplate.

– Vedeți că vremea s-a schimbat față de ieri și plouă. A plouat toată noaptea. Este chiar o zi urâtă de toamnă, domnule Francoise.

– Da, mulțumesc, spuse acesta absent.

„Nu cred că părinții ei pot să aibă ceva împotriva operației. E singura ei salvare.”

Drumul până în port îl parcurse în două ore. Aceeași distanță pe care o parcursese cu o zi în urmă în doar patruzeci de minute. Un adevărat record. Parcurse distanța până la insulă destul de greu, întrucât nu putea merge cu șalupa prea repede, deoarece din cauza ploii vizibilitatea pe apă era destul de redusă. Când s-a apropiat de castel, nu i-a venit să creadă. Un lacăt imens fereca cele două porți.

Alergase într-un suflet până în port, apoi cu șalupa prin ploaie, doar să găsească niște porți închise? Cum au putut să plece de acolo toți și să o lase pe Lorene singură pe insulă?

Trebuie neapărat să afli cine are în grijă acest castel, și cine a închiriat ieri această proprietate.

* * *

– *A*lo, Ludovic? Petrov sunt. Uite, am primit un mail de la reședința familiei de Orleans, știi tu, miliardarul Phillip de Orleans. A chemat cele mai importante ziare, precum și toate firmele, adică cele mai mari firme de detectivi din Franța, să facă un anunț. Cică, se pare că nu știe unde este fiica lui și cine o găsește primește nu știu ce recompensă. Se pare că a pierdut-o. Cum tu ești acționarul principal al ziarului *Le Journal* la care am onoarea să lucrez, m-am gândit să te anunț. Poate avem noroc și cum suntem printre cei mai buni, câștigăm noi marele premiu. Cinci sute de mii de euro. O grămadă de bani.

– Am înțeles, Petrov. Foarte bine ai făcut.

„Uite și tu cum e viața, se gândi apoi Ludovic. Cine știe pe la ce petrecere s-o fi îmbătat și fata asta și săracul taică-su se și grăbește să ofere o sumă imensă de bani, doar să i se aducă odrasla acasă. O fi fugit cu vreun coate goale două-trei zile la cine știe ce hotel, și imediat trebuie ca toți să începem să o căutăm aiurea. Și apoi apare nevinovată ca o floare și mai și râde de tot efortul nostru.

Și pe Lorene, care provine dintr-o familie săracă, care muncește doar să-și câștige existența, nu o mai caută nimeni. Nu se mai îngrijorează nimeni. Nici măcar colegii ei de muncă nu au așteptat-o să se întoarcă înapoi din plimbarea ei pe insulă. Sau cine știe, poate ea însăși le-a spus că se duce să viziteze insula și ei să plece fără ea atunci când își vor termina treaba. Poate le-a zis că se descurcă să ia o șalupă și să traverseze singură pe continent.”

– Uite ce e Petrov, vorbi în sfârșit Ludovic. Du-te tu ca reprezentant al meu acolo, ia toate notițele necesare, trimite pe teren câți oameni consideri tu că trebuie, dar te rog mult să nu mă deranjezi cu acest subiect. Acest caz nu mi se pare ceva atât de important pentru cei care citesc ziarul nostru. Ești și tu asociat în firmă, ești și director pe divizia de investigații, te deleg pe tine să te ocupi de acest caz, numai să nu-mi pomenesci de acești bogățani care își caută odraslele rătăcite. Și apropo, ce voiam să te rog, vezi că zilele astea am niște probleme de rezolvat. Îmi fac niște analize de sânge și aș vrea să nu trec câteva zile pe la birou. Nimic grav, stai liniștit. Poți să te descurci fără mine?

– Sigur, Ludovic. Stai liniștit și odihnește-te dacă vrei. Când ai fost plecat în Caraibe cu șalupa o săptămâna întregă, nu ai găsit la întoarcere totul ok? Doar am avut profesor bun, nu?

– Mulțumesc, Petrov. Ești un prieten pe cinste. Te las, să nu întârzi la marea dispărută a zilei. Precis o să apară în toate ziarele această știre. Ciudat este că nu am știut până acum că Phillip de Orleans are o fiică. Foarte ciudat, aș putea spune. Un om atât de important ca el și totuși să nu vorbească presa până acum de fata lui. Iată de ce, Petrov, suntem printre cei buni, dar nu cei mai buni. Vezi? Asta nu am știut-o până acum. O fiică a lui Phillip de Orleans... De ce nu a auzit nimeni de această fată?

Sunt tare curios cum o arăta răzgâiata asta. La cât de supărat și trist îl știu eu de ani de zile pe taică-su, este clar că asta se datorează numai comportamentului acestei fete.

* * *

Ludovic preluase ziarul *Le Journal* mai mult în joacă. Era în pragul falimentului și chiria pentru spațiul unde își desfășura activitatea nu mai fusese plătită de luni de zile. Apa și căldura fuseseră oprite de cel puțin un an, iar ca angajați mai rămăseseră doi ziaristi bătrâni care se ocupau de vechile mașinării de tipărit ziare. Rămăseseră e un fel de a spune. În realitate, niciunul dintre celelalte ziare nu mai doriseră să-i angajeze, considerând probabil că nu mai au ce face cu ei.

Directorul ziarului umbla mai toată ziua beat. Știa că ziarul nu mai are niciun viitor. Moștenise această afacere de la tatăl său, care, deși observase că fiul său nu are nicio înclinație spre scris sau măcar talent managerial, s-a încăpățânat să-i dea pe mână conducerea ziarului.

Spunea adesea că nici el nu a fost un mare afacerist și totuși a primit ziarul de asemenea de la tatăl său și că timp de treizeci de ani s-a descurcat.

Bineînțeles că băiatul lui, care oricum nu știa să facă nimic altceva, s-a bucurat să se trezească direct șef peste un ziar care la vremea respectivă avea un număr destul de însemnat de cititori.

Ziarul a început să piardă anual din ce în ce mai mulți cititori, și în final a rămas fidelă acestui ziar doar generația care crescuse cu el. Nu mai reușiseră să câștige niciun cititor din generația tânără.

Dar, cu timpul, și vechii cititori ajunseseră la vârsta când trebuiau să plece de pe această lume și odată cu ei și tirajul ziarului scădea simțitor. De ani de zile nu venise nimeni cu nicio idee, cu niciun suflu nou care să țină cont de generațiile care veneau din spate și care voiau să citească și ceva din timpurile prezente. Ceva care să îi acapareze, să le arate că acest ziar evoluează odată cu ei.

Din această cauză, ziarul era condamnat la o moarte sigură și inevitabilă, ca și cititorii lui de peste șazeci de ani.

Într-o zi, lui Ludovic îi atrase atenția un afiș mare lipit pe geamul din fața intrării principale a clădirii.

– Hai Petrov, să traversăm strada, pentru că vreau să citesc și eu de curiozitate ce scrie pe acel afiș. Bunicul meu a lucrat toată viața la acest ziar și era tare mândru de asta. Dacă nu ar fi murit de bătrânețe, sigur murea de supărare dacă vedea în ce hal a adus directorul ăsta bețiv ziarul pentru care el a muncit atât, pentru care a trăit.

Abia terminaseră amândoi școala.

Ludovic terminase Facultatea de Management în afaceri, iar Petrov Facultatea de Jurnalism. Susținuseră amândoi examenul de Licență și îl luaseră cu niște note destul de bune. După un asemenea an greu, hotărâseră ca toată vara să nu își caute niciunul de lucru, ci doar să se distreze. Aveau în față trei luni în care să nu facă nimic altceva decât baie, soare și să cucerească fete. Tot anul, de fapt cu un an și jumătate în urmă se apucaseră să strângă bani pentru a-i cheltui în aceste trei luni, urmând ca din toamnă fiecare să se angajeze și să încerce să-și realizeze visurile. Ludovic reușise să strângă trei mii opt sute de euro, iar Petrov puțin peste două mii de euro. Și amândoi erau hotărâți să-i facă praf, până la ultimul eurocent. Hotărâseră să pună banii împreună și să-i cheltuie fără să țină cont care dintre ei a avut mai mult. Amândoi proveneau din familii cu venituri medii, iar banii îi strânseseră amândoi, care cum putuse. Munciseră pe perioada verii trecute, mai munciseră și după cursuri pe la restaurante și mai primiseră fiecare și de la părinți niște bani, la absolvirea facultății.

Ca orice proaspăt absolvent, Ludovic visa să ajungă să conducă firme multinaționale cu mii de angajați, iar Petrov, la cât era de obsedat de ziaristică și investigații, se și vedea din toamnă lucrând la unul din cele mai mari ziare din Paris.

– Doar aruncăm o privire, Petrov, și plecăm imediat. Întotdeauna mi-am dorit să vizitez locul unde a lucrat bunicul meu o viață. Și nu vreau să-l laud, dar toți spun că după plecarea lui a început să se ducă totul de râpă. Îmi aduc aminte că o perioadă chiar a încercat să mă încurajeze să scriu, dar eu visam doar să conduc mari afaceri, așa că, în timp, s-a lăsat păgubaș. A înțeles că dacă nu ai înclinație pentru o anumită activitate, decât să o faci cu

forța, mai bine să renunți de la început. Știi Petrov, care a fost ultima dorința a bunicului meu?

– Nu, asta nu mi-ai spus până acum.

– Dorința lui a fost ca pe drumul spre cimitir, cortegiul funerar să facă un ocol prin fața ziarului, și să oprească acolo un minut pentru a-și lua la revedere de la locul care i-a fost atât de drag. Hai doar să vedem ce scrie acolo pe afișul ăla.

– Bine, dar nu stăm mai mult de zece minute.

– A, sigur că nu. Dar ce Doamne iartă-mă, crezi că facem acolo zece minute? Cinci minute sunt mai mult decât suficiente.

Pe geam era un afiș pe care scria mare: „În dată de 15 Iulie ora 13.00, se organizează o licitație, pentru vânzarea utilajelor, tiparnițelor, birourilor și tuturor bunurilor aparținând ziarului *LE JOURNAL*, urmând ca din bani câștigați să se achite proprietarului spațiului, chiria, curentul, apa etc.”

– Ludovic, uite ce coincidentă, suntem pe data de 15 iulie și este ora 12.50. Până la începerea licitației mai sunt zece minute. Știi că întotdeauna m-au fascinat utilajele vechi de tipărire a ziarelor, chiar aș să arunc o privire, dacă tot suntem aici, spuse Petrov și urcă primele trepte ale clădirii. Am încercat de mai multe ori să vin aici când funcționa ziarul, dar niciodată nu m-au lăsat să intru. Acum că este organizată o licitație publică, spațiul este deschis tuturor.

– Păi, ai zis să nu stăm mai mult de zece minute și acum ce faci?

– Hai, că-i păcat să nu intri și tu să vezi biroul la care a lucrat bunicul tău, la care a scris atâtea articole, nu crezi? Zece minute. Nu îți amintești când îmi povesteai că le citeai cu atâta drag? La început mi-ai spus că le citeai doar pentru că erau scrise de bunicul tău, dar ulterior ai recunoscut că începuseră să-ți placă.

– Cu asta m-ai dat gata, Petrov. Bine, hai să intrăm.

– Bună ziua, domnilor.

– Bună ziua.

– Ați venit pentru licitație, nu-i așa? Vă rog să intrați și să aruncați o privire până începe licitația propriu-zisă.

Și, până să zică unul din ei ceva, iată că se treziră înăuntru.

Cei doi angajați care mai rămăseseră arătau de parcă participau la propria lor înmormântare. Stăteau gata-gata să plângă, deși erau oameni în toată firea. Știau că de a doua zi nu vor mai avea loc de muncă și că vor fi șomeri.

Petrov era fascinat. Îl lăsase pe Ludovic lângă cei doi, și el se băgase pe sub utilaje, învârtea tot felul de roțițe și manete, exact ca un copil mic. Știa cum funcționau noile utilaje de tipărire a ziarelor, dar aici întrucât nimeni nu mai investise niciun ban să modernizeze, erau practic în fața primelor tiparnițe de ziar.

– Mă scuzați domnilor, văd că ați lucrat aici, sau, în fine, încă lucrați, vreți să spuneți că aceste tiparnițe chiar mai funcționează?

Crezând că sunt niște persoane interesate să cumpere, bătrânii s-au luminat la față și unul din ei spuse:

– Domnule, mă scuzați dar aceste utilaje sunt ca și copiii mei, le cunosc fiecare șurub. Sunt în stare perfectă de funcționare, deși de mult timp nu am mai funcționat la capacitate maximă. Pot să vă spun că într-o singură noapte putem să tipărim ușor trei mii de exemplare.

– Trei mii? Cu utilajele astea cu abur? Aș vrea să o văd și pe asta. Eu nu cred că se pot face vreodată mai mult de o mie de ziare într-o singură noapte.

– Îmi pare rău că nu pot să vă demonstrez, întrucât de mult nu am mai tipărit mai mult de cinci sute de ziare pe noapte, dar dacă câștigați licitația, eu unul stau treizeci de zile fără salariu doar să vă arăt că pot tipări exact cât am spus: trei mii de bucăți și niciun ziar în minus.

L-am lăsat pe Petrov cu curiozitățile lui și m-am îndreptat spre celălalt angajat la fel de bătrân.

– Nu vă supărați că vă deranjez, l-ați cunoscut cumva pe domnul Charles Francoise?

– Dacă l-am cunoscut pe Charles? Păi am fost cei mai buni prieteni. Cine crezi că-i așeza în pagină, articolele? Păi dacă trăia el, lăsa să se întâmple așa ceva? Își vindea și casa, numai să nu i se distrugă ziarul în care și-a pus tot sufletul.

Deja îmi și aminteam de bunicul meu, cum stătea noapțile și scria la câte un articol și apoi pleca cu noaptea în cap doar să apuce